

17 půlnocních povídek

OD ÚČASTNÍKŮ POVÍDKOVÉHO NENÁVODU

Martina Heš
sperkarka-textu.cz

Milá půlnoci,

... zpívá moje milovaná Mňága. *Ještě bdím, ještě se mi nechce do peřin.* A pokračuje: *Za teplých letních nocí zdá se, že život nikdy neskončí...*

Je to jedna z mých nejoblíbenějších písniček a hluboce mě zasáhne pokaždé, když si ji pustím. To je nejčastěji v létě. Připomíná mi, ať si užiju přítomnost, protože to je jediné, co máme. Dokonce i když se zdá, že nikdy neskončí.

Pojď si teď užít přítomnost i ty, milá čtenářko, milý čtenáři. Udělej si chvilku jenom pro sebe a vyber si jednu, dvě, tři půlnoční povídky, do kterých máš právě teď chuť se začíst/zaposlouchat. Stejně jako cílem *Povídkového nenávodu* není napsat dokonalou povídku (cílem je pustit se do psaní a dílo dokončit; víc než na dokonalost věřím na radost z tvůrčího procesu, flow a důvěru v naše hravé já), cílem čtenářovým nemusí být zhltnout všech sedmnáct kousků najednou. Pojď si je vychutnat po svém.

A pokud mně nebo ostatním autorům pošleš zpětnou vazbu, třeba jen srdíčko, poděkování, krátký vzkaz; budeme nejšťastnější.

Ať už budeš číst o půlnoci, v pravé poledne, za teplých letních nocí, nebo za mrazivých zimních rán, přeju ti za nás všechny, ať s půlnočním e-sborníkem strávíš ten nej okamžik v přítomnosti. Ať tě povídky rozesmějou, rozpláčou, pohladí; cokoli právě potřebuješ.

Díky, že jsi!

Martina Heš, Šperkařka textů

PS: Láká tě taky napsat povídku a objevit se v příštím e-sborníku *Povídkového nenávodu*? Dej mi vědět na hes@sperkarka-textu.cz nebo se stav na šálek Spisovatelského cappuccina. Těším se tam na tebe!

- 4 Kamila Šimková: Creature
- 6 Jiří Klaban: Půlnoční ([audio](#))
- 8 Anna Ďarmati: Svetlonoška ([audio](#))
- 11 Anežka Náhlíková: Dokonalost
- 13 Nikol Kariková: Holka s foťákem ([audio](#))
- 15 Ameli Šabacká: Tajemství skryté mýtiny
- 16 Markéta Beňadiková: Půlnoční přání ([audio](#))
- 18 Jana Holanová: Valentýnské suflé
- 20 Helena Jakubčíková: Anomálie ([audio](#))
- 23 Petra Vrtková: Příběh z plamenů ([audio](#))
- 24 Josef Šorm: Půlnoční chodec ([video](#))
- 27 Zuzana Jakobová: Setkání
- 29 Šárka Adamcová: Pyžamo s jednorožcem
- 31 Eva Rybáková: Anahata ([audio](#))
- 33 Martina Heš: Vůbec se nemusíš bát
- 35 Alžběta Moravcová Rývorová: Půlnoční únos ([audio](#))
- 37 Natali Vrzáková: Ten, který přišel z Půlnoční strany ([video](#))

Copak je Creature jediný místo, kde se dnes může schovat Josefa Hedvika Mortová?

Kamila Šimková

Creature

Josefa Hedvika Mortová milovala podivnosti. Milovala barvy. Proto její vlasy byly pastelově růžové a na sobě měla tílko s obrázkem lišaje smrtihlava a chlupatou mikinu. Ovšem lidé Hedvice přisoudili černou jako symbol tmy, ničeho, prázdna, konce.

Vzala za kliku vrat, zašlých stejně jako fasáda domu. Rozbité neonové trubice nad nimi se stáčely do nápisu CREATURE. Řetěz barevných světýlek zavedl Hedviku do bývalé výrobní haly v zadním traktu budovy. Přivítalo ji zde neobvyklé ticho.

„Nazdar, Hedviko,“ pozdravil ji muž za barem. Ten osvětlovaly svíčky, jejichž oranžové světlo dodávalo barmanově bledé pleti živost.

„Ahoj, Albi, je tu nějak mrtvo. Halloween už byl. Dnes je druhýho. Tak co se děje?“

„Asi se všem zalíbilo pařit venku a využívají toho, že dnes jsou Dušičky.“

„Hm. Dušičky,“ ušklíbla se. „Dala bych si Kyamaretto.“

„Dnes už zavírám. Sám tady nebudu a kvůli tobě taky ne, i když jsi Mortová.“

„Tak s tím jsem vůbec nepočítala. Udělal bys mi to Kya...“

„Ne. Zavírám. Jenom těchto pár dní v roce je šance, že odtud odejdu před půlnocí.“

„Jedno Kyamaretto a pak zavřeme. Prosím.“

Albi pokračoval v uklízení.

„To mi nedělej. Jedno Kyamaretto. Musím. Je pátek. Chápeš?“

„Copak je Creature jediný místo, kde se dnes může schovat Josefa Hedvika Mortová?“

Mračila se: „Zrovna dnes mi není dobře mezi lidmi. Dušičky. Víc pozornosti, než mi je milé. Sem můžou jenom bubáci a příšery. Jedno jediný Kyamaretto. No tak! Prosím, smutně koukám. Obsloužím se sama a ty můžeš dál uklízet.“

„Na to zapomeň! Můj bar!“ Albiho obklopil chlad, až oběma od úst stoupala pára.

„Jedno. Je to můj páteční rituál. Nemůžu to porušit. To je stejné, jako když někdo musí mít ráno kafe. Prostě musí.“

Albiho chlad zaštípal Hedviku na tváři a vkradl se pod mikinu, až měla nutkání schovat ruce do kapes.

„No ták, Albi! Budu do tebe hučet tak dlouho...“

„Ale rychle a pak si najdeš jinou schovku.“ Modrá zář v jeho očích studila jako zimní bouře.

„Jsi nejlepší!“

„Jsi divná,“ postavil před Hedviku sklenici mandlového likéru, ampuli z hnědé skla a misku mandlí. „Nestačilo by Amaretto?“

„Takhle mě to vystihuje,“ ukázala na sebe i obrázek lišaje na tričku. Ulomila vršek ampule a obsah vylila do likéru.

„Nádech... Výdech...“ vypila sklenici na ex. Nevolnost, bolestivá tíže na hrudníku a lapání po dechu Hedviku okamžitě ochromily. Člověka by to zabilo.

Jakmile popadla dech, strčila si do pusy několik sladkých mandlí.

„Život je hořkej a sladkej,“ zazubila se.

„Proč to děláš?“

„Protože mě to nezabije. Ale můžu zkusit, jaké to je.“

Albi jen pozvedl obočí a Hedvika na to odpověděla pokrčením ramen.

Sfoukl několik svíček a pobídl ji, aby odešla.

Cosi zamumlala, v zamyšlení, že jí něco zjevného uniká.

Albi sfoukl zbývající svíčky, takže jediným zdrojem světla zůstal vchod ovinutý řetězem s barevnými světýlky.

V závanu kouře ze zhasnutých knotů ji to napadlo.

„Nemáš svíčky navíc a zapalovač?“

„Děláš si ze mě srandu, Hedviko?“

„Máš?“

„Jestli tě to odtud nevykope, tak...“ Albiho obklopil chlad jako náznak toho, co přijde.

„Vykope!“ Zbývající mandle přendala do kapsy mikiny.

Albi, aniž by uhnul pohledem, vytáhl zpod pultu sáček čajových svíček.

„Vezmi si je všechny a nech mě zavřít bar.“ K sáčku plácl zapalovač.

Počkala na Albiho před vraty a jeho mrzutý výraz mluvil za vše. „Albi?“

„Hm?“

Zaváhala a neohrabaně ho objala a políbila na tvář: „Děkuju. Já...“ překvapením ztuhla. „Promiň. To jsem neměla. Pardon.“

Než se stačil vzpamatovat, lusknutím se proměnila na hejno havranů a zhmotnila se na okraji smrkového lesa daleko od všeho, kde v noci nehrozilo setkání s lidmi. Tohle místo jí vytanulo na mysl, když Albi sfoukával svíčky.

Hezké, osamělé, připomínající tragédii.

Rok 1948, den před Silvestrem. Toto datum připomínal žulový kámen se jménem Miroslava Chalupníčka.

Nedoletěl. Nemuselo se to stát, ale stalo se.

Myslela na sněhovou vánici, bílou tmou. Žádné nahoře, dole, vlevo, vpravo. A pak v obrovské rychlosti... Prásk! Nic. Konec.

Zapálila všechny svíčky, co měla. Pozorovala jejich mihotavé plamínky a myslela na další duše, co měly někde křížek, památník, a nikoho, kdo by jim zapálil svíčku. Nabídla jim světlo a teplo a lásku na jednu noc v roce, kdy to duše mají k živým blízko.

Toužila pocítit uvnitř pokojný klid, jakým působil spící les a výhled na hvězdné nebe. Z nepokoje ji vyrušil mrazivý poryv větru v zádech. Pronikl skrz chlupatou mikinu, olízl Hedvice páteř a usadil se v žaludku.

„Já tě vykopu z Creature a najdu tě u svého pomníku. Ty jsi neskutečná!“

„Albi?“ zaskočilo ji pochopením, že viděl záblesk vize při polibku. Teď toho litovala, ačkoli bylo pozdě, aby vzala zpět, že na něj počkala před barem. Taky nemusela letět sem a stejně to udělala.

„Mandle?“

„Sladké, nebo hořké?“ vypadlo jí z pusy.

„Sladké.“ Posadil se vedle ní a otevřel sáček.

„Tady jsme se potkali poprvé. Byl jsi strašlivě polámaný.“

„Pak se něco stalo a já přišel do Creature. Nevěděl jsem, kdo jsem. Ale ani nikdo jiný nepoznal, kým jsem býval. Až jsi mě...“

„... políbila. Neměla jsem to dělat.“

„Díky tomu můžeme být tady. Vždyť je to hezké a nikdo se to nedozví.“

„Nedozví,“ usmála se. „Zůstane to mezi námi a tohle bude naše tajné místo.“

Nabrala si plnou hrst mandlí a úplně zapoměla na ty, co měla v kapse mikiny. Spolu pozorovali hvězdy a naslouchali podzimní noci.

Hedvika až teď vedle Albiho pocítila v tom zvláštním bezčasní mezi jedním a druhým dnem nesmírný klid, tichý jako tento křehký okamžik.

Kamča je svá. Píše pro radost z tvorby, protože chce, protože může a protože jí psaní nikdo nemůže vzít. Ve fantasy tvorbě propojuje prvky napříč historií a geografii. Proto je pro ni psaní *Z toho se nevyklubeš* samostatným koníčkem. Povídka *Obětiště* jí vyšla v antologii *Převed' mě*. Tvoří blog [Hobby spisovatelka](#). Jejím koníčkem je mimo jiné prožívat raný středověk na vlastní kůži.

*Tátu miluju. Vždycky mě vezme i tam,
kam by mě nikdo jiný nevzal.*

Jiří Klaban

Půlnoční

Na zmrzlé příjezdové cestě skřípají kola. Bouchnou dveře a slyším: „Babičko! Babičko!“ Už běžím! Otáčím se na babičku, aby konečně otevřela. „Počkej, Arture,“ řekne a chce, abych uhnul, ale já se nemůžu dočkat! Musím je všechny přivítat! Konečně! K mámě, k prckovi, pak ještě oběhnu auto a skočím na tátu. Víím, že to má rád a že vždycky něco dostanu.

„Veselé Vánoce, maminko!“ volá táta, ale při tom mě zvedá do náruče. „Chceš pusinku? Ty chceš pusinku?“

No jasně, proč se tak hloupě ptáš? Vždyť přece natahuju krk.

„Tak pojďte dál konečně, než tu ten nezbeda úplně zmrzne,“ napomene všechny babička.

Tlačence v předsíni, to je moje. K jednomu, ke druhému, všechny najednou. Já se tak těšil! Však mi to babička dneska říkala nejmíň desetkrát. „Arturku, už by tu měli být.“ A pak se vždycky šla podívat z okna.

Všichni se přivítají a za chvíli to v kuchyni voní. Vylezu na židli, protože potřebuju vidět, co to babička na tom sporáku dělá. Šumí to, prská to, voní to... Smutně se na ni podívám. Usměje se, zvedne pokličku z hrnce a podává mi řízek. Popadnu ho, seskočím ze židle a běžím ke stromečku. Tam si svůj řízek v klidu sním.

Večeře je skvělá a pak pomáhám s rozbalováním dárků. Miluju trhání papíru!!!

Pohádka. Všichni sedí a dívají se. Přitulím se k tátovi. Ten jeho svetr tak krásně hřeje... Zívám. Až do rána se nehnu. Zavřu oči. Spím...

„Arťo, vstávej, jdeme ven!“

Cože? Kdy? Teď v noci? Běžím ke dveřím. Mámu samou radostí ani nenechám about. „Počkej, ty divochu.“ Směje se. Tak honem. Já chci jít!

Klouže to. Přede mnou se do tmy vznáší obláček páry. Sněží. Snažím se chytat vločky přímo na jazyk. Brrr! Studí to. „Artiku, pomalu!“ Na babiččino zavolání se zastavím. Škoda. Ta závěj vypadá tak lákavě. Nechám je projít kolem, a pak tam skočím. Miluju sníh. „Arture, co jsem ti říkala!“ Babička se zlobí, ale ostatní se smějí. Doběhnu k nim jako sněhová koule. „Prostydneš,“ hubuje mě a snaží se ze mě sníh smést. Nenechám se a uteču dopředu. Všechny teď vedu za sebou. Víím, kam jdeme. Mijíme domy obalené sněhem a námrazou. Za okny kmitají světýlka svíček, lampiček a televizí. Zarazím se. Přímo u plotu stojí nějaký tlustoch. Bojím se, že se na mě vrhne, tak běžím zpátky k babičce. Všichni se mi smějí. Táta mě vezme do náruče a kolem toho tlustocha mě přenese. „To je jen sněhulák, ty moulo.“ Nevím, co je sněhulák, ale cestou zpátky si ho podám.

Už jsme skoro tam. Chodíme k téhle veliké budově často, ale nikdy v noci. Vysoká okna matně září do noci, ze dveří se line nějaká obzvlášť lákavá vůně.

„Měli jsme ho nechat doma,“ říká máma tátovi. „Vždyť tu za tu dobu zmrzne.“

„Ale nezmrzne, neboj.“ Táta mě zvedne do náruče a vydá se po schodech nahoru.

„Zbláznil ses?“

„Když se mu tehdy šli poklonit pastýři, kde asi nechali psy?“ směje se.

„Nechali je hlídat ty ovce.“

Táta na chvíličku zaváhá, ale pak pokrčí rameny. „Zůstanu vzadu, kdyby něco.“

„Co když začne štěkat?“

„Ale nezačne.“ Podívá se na mě. Nezačnu, slibuju. Chci jít dovnitř. Kouknu na mámu a svýma černýma očima se jí snažím přesvědčit. „A i kdyby zaštěkal, tak co? Ten kostel má takovou akustiku, že by to za to stálo.“

Máma se rozesměje. Tátu miluju. Vždycky mě vezme i tam, kam by mě nikdo jiný nevzal.

Jsme vevnitř. Je tu skoro stejná zima jako venku. Přichází spousta lidí a někteří se na mě otáčejí a kroutí hlavou. Všichni si sedají do lavic, jen my dva s tátou jsme až vzadu u dveří. Drží mě.

Miluju hudbu. Babička si někdy zpívá a já jí do toho štěkám nebo vyju. Zvednu hlavu, ale víím, že teď nesmím. Poslouchám. Takovou hudbu slyším poprvé, moc se mi líbí.

„Narodil se Kristus Pán, veselme se.

Z růže kvítek vykvet nám, radujme se.

Z života čistého, z rodu královského,

nám, nám, narodil se!“

HAF! Nemůžu za to. Musel jsem. Prostě to ze mě vylítlo. Omluvně se podívám na tátu. Z očí mu tečou slzy. Přitiskne si mě k sobě blíž, zatímco poslouchá, jak se slova: „Jenž prorokován jest...“ mísí s doznívající ozvěnou mého štěknutí.

Vydržím až do konce. Nevydám už ani hlásek. Jen tiše zakňučím, když se táta otočí a vynáší mě ven. Běžím za roh do tmy, protože už opravdu moc moc musím.

Jsem zpátky a otírám se tátovi o nohy. Babička se na mě přísně podívá, jako bych provedl něco hrozného. A snad ještě hůř se mračí na tátu. Bez jediného slova míříme domů.

„Haló, pane!“ volá na tátu kdosi sotva po pár krocích. Otáčím se a zvědavě na něho koukám. Je to asi šedesátiletý pán, kterého často potkáváme na procházce na kopci nad vesnicí a nikdy se ode mě nechce nechat olíznout. Vytahuje kapesník a otírá si slzy.

„Odpusťte, že vás zdržuju, pane. Veselé Vánoce přeju. Víte, chtěl jsem vám říct, že něco takovýho jsem dlouho nezažil. Chodím na Půlnoční přes padesát let, ale teprve dneska jsem se na ní doopravdy rozbřečel. Když tam tady váš Artík štěknu, to byla taková nádhera. Mě vám to tak dojalo, protože jsem si v tu chvíli uvědomil, že se z jeho narození radovalo opravdu celý stvoření.“

Sklání se ke mně a drbe mě mezi ušima. Jóóó, to mám rád...

A pak se ode mě nechá olíznout.

Jirka je autorem dvoudílné dobrodružné fantasy [Tajemství zjev\(e\)né srdci](#), na které pracoval téměř 17 let. Jelikož všechno své úsilí směřoval k hrdinům bájně Pevniny, k ničemu dalšímu se vlastně zatím nedostal. Tedy kromě tří krátkých povídek, ve kterých se bavil spíš neotřelou formou vyprávění než komplikovaným dějem. S jednou z nich se v soutěži Fragmentu umístil na 9. místě. Je křesťanem a jeho díla dýchají nejen vírou či magií, ale především láskou a nadějí.

*To, čo sa v ich vnútri rozhostilo, bol takmer
posvätný úžas. Dotkol sa ich zázrak.*

Anna Ďarmati

Svetlonoška

Kdesi zdola, z dediny zahalenej bezhviezdou nocou, sa ozval kostolný zvon. Dvanásť úderov. Svätajánska vatra pomaly dohorievala, posledné iskry tancovali svoj osudový tanec a bez varovania osvetľovali tváre sediacich dookola.

Ešte rozhorúčení z tanca a preskakovania ohňa boli teraz nehybní a mĺkvi, zamyslení. Možno ani ten zvon nepočuli. Sedeli dvanásť ako mesiačikovia; mládenci aj dievčence, v najčarovnejšej noci roka.

Polnočný čas bol práve tou chvíľou, keď mali vstať a vnoriť sa do zákutí lesa, každý dúfajúc, že práve on či ona ho nájde. Peráčinový kvet. Tajomný kvietok paprade, ktorý vykvitne len raz za rok na svätajánsku noc. Tomu, kto ho odtrhne, splní najväčšie želanie.

No zrazu, mihavú chvíľu predtým, než sa prvý z kruhu postavil, zaváhali. Akoby snád' bolo lepšie len snívať, než sa sna skutočne dotknúť.

A čo keď ho nájdem?

A čo keď ho nenájdem?

Čas sa na moment zastavil a vtedy vyšla z lesa ona.

Ešte nikdy ju tu nikto nevidel. Cudzinka. Na prvý pohľad iná. Krátke svetlé šaty v tme sťahy svietili. Kráčala smerom k nim, bosá, prostovlasá, trochu strapatá, s vlasmi vari ešte černejšími ako noc.

Nespúšťali z nej oči.

Vošla medzi nich, akoby tam ani neboli – kruhom prešla takmer hmatateľná vlna nevôle. No ona nezastala, neobzerala sa, krok za krokom sa blížila k ohňu.

Čo tu chce?

Kto to je?

Nevyslovené otázky zaplňali priestor.

Vo svetle pahreby si ju mohli obzrieť lepšie. V jej znepokojivo jasných očiach sa zrkadlil tanec iskier, zdalo sa, že ony sú tým jediným, čo vníma.

Alebo nevníma? Ešte krok a stúpi do ohniska! Poniektorí vstali, aby ju zadržali, ženské výkriky sa zastavili na okraji pier, pridusené dlaňami vydesene pritisnutými k ústam. No nestalo sa nič. Doteraz si to nevedia vysvetliť. Čo ich to vtedy zadržalo?

Cudzinka spravila krok. Všetky pohľady klesli k jej bosým, odhaleným nohám.

Druhý krok. Iskričky zasyčali a vyleteli vyššie. Snád' ju chceli varovať, no skôr sa zdalo, že ju vítajú.

Zastane? Nezastane? Ak nie, nevyhnutne stúpi do pahreby.

Tretí krok. Dvanásť párov očí sa fascinovane vpilo do miesta, kde sa biela pokožka chodidiel stretla so žeravými uhlíkmi.

Asi by mali cítiť hrôzu, utekať po pomoc, zobrať ju odtiaľ preč...

No to, čo sa v ich vnútri rozhostilo, bol takmer posvätný úžas. Dotkol sa ich zázrak.

Neznáma roztvorila ruky, zaklonila hlavu a drobnými krôčikmi začala tancovať. Vyzerala, akoby lietala, ako mýtický Fénix – iskry okolo nej vírili vzduchom, ba postupne aj plamene začali ožívať a pridávať sa k jej tancu.

Pocit zázračna trval len chvíľu. Potom ako keby ich obliali studenou vodou a surovo prebrali z krásneho sna.

Čo si to dovoľuje? Čo si o sebe myslí?!

Hnev, ktorý sa ich odrazu zmocnil, bol rovnako iracionálny ako mocný. Rozhorel sa súčasne s ohňom.

Úplne nečakane dievčina zrazu zastala. Zdalo sa, že si až teraz uvedomila, kde vlastne je. Usmiala sa, napoly spokojne a napoly skromne, a očami preletela po tvárach v kruhu: „Už zase horí.“

Podráždené, rozhorčené ticho sa okamžite zmenilo na jedinú nevyslovenú otázku. *O čom to, dočerta, hovorí?*

Akoby im to vyčítala z očí. „Volám sa Svetlonoška. Prinášam ľuďom svetlo. Váš oheň zhasol, tak som ho opäť zapálila.“

V nádeji k nim vystrela ruky, no vzápätí ich spustila. Podobné chvíle zažila už mnohokrát. Túžiacia po prijatí stretávala len nepochopenie, odmietanie, hnev, strach... Zmes zvyšujúcich sa hlasov sa jej zliala dokopy a udrela do nej ako prílivová vlna. Opäť. Zakryla si uši a rozbehla sa preč. Preč! Oheň dohorel a skupinku zahalila tma.

Svetlonoška utekala, až kým ju láskavo neukryla lesná húština. Nohy, ktorým plamene neublížili, mala doráňané trnmi, v hrudi ju píchalo z prudkého behu, no najviac ju bolel smútok. „Prečo?! Prečo to takto musí byť? Nevybrala som si to! Nechcem to!“

Tento les nepoznala, no nebolo to pre ňu nič nové. Nebola nikde doma. Nikam nepatrila. Utréla si slzy. Na mokrých prstoch akoby sa niečo zablysko. Zdvihla hlavu a cez všetku ťažobu v srdci sa musela usmiať – okolo nej krúžili a tancovali, rovnako ako ona pred chvíľou, svätajánske mušky. Svetlušky. Prileteli bližšie a vzdialili sa, a opäť a znovu... Volali ju?

Nechala sa viesť. Už dávno nespochybňovala znamenia. Nebála sa tmy ani neznámeho lesa – najzraniteľnejšia sa cítila medzi ľuďmi, a predsa tam ju to najviac ťahalo. Ako dlho šla, by nevedela povedať. Svetlušky si jej sadali na ruky a do vlasov – svietila rovnako ako ony.

Zrazu zbadala niečo oveľa jasnejšie a žiarivejšie než svetielka malých mušiek. Nádherný, plne rozkvitnutý magický kvet peráčiny. Ako zhyponotizovaná, neschopná spustiť z neho oči, kráčala bližšie. Očarene sa dotkla krehkých lupeňov a vzápätí ňou myklo.

„Odtrhni ho!“

Vyľakane sa obzrela. Vôbec nepostrehla, kedy tí dvanásti od ohňa prišli.

„Odtrhni ho. Splní ti najväčšie želanie.“ V ich hlasoch znelo sklamanie. *Prečo ona?*

V prvej chvíli chcela vstať a odísť. Nech si ho majú, kvet predsa vyrástol v ich lese. V jeho žiarivom svetle ich dobre videla – pohľady bodajúce viac než trne, nevypovedané myšlienky stavajúce barikády.

No potom sa niečo v nej zlomilo. Opäť chytila kvietok. Vedela, že stratí svoj dar, že nemôže mať oboje.

Odtrhla peráčinový kvet, pritisla si ho na srdce, zavrela oči a v duchu vyslovila želanie.

Prebral ju jemný dotyk ruky na pleci. Bála sa otvoriť oči, no cítila blízko pri sebe ľudí. Nieкто jej zobral dlane do svojich. A do uší, ako najkrajšia hudba, jej zaznelo: „Vitaj medzi nami, Svetlanka.“

Napísať knihu bol Aničkin sen už od detstva. Ale že si na to bude musieť počkať, kým začne deti učiť tai chi, sa jej ani neprisnilo. Príbehy, podľa ktorých s deťmi cvičila, začala spisovať do rozprávok a vzniklo Tajomstvo ríše draka. Aktuálne pracuje na svojej druhej knihe rozprávok na želanie. Má rada čokoládu, ruže, dobrodružstvá a výzvy – aj preto sa nadchla pre poviedkovú tému Polnoc.

Krčí se provinile, ale odevzdaně pod sedadly v poslední řadě. Dobře vědí, co je čeká.

Anežka Náhlíková

Dokonalost

V honosném sále starého koncertního domu zní závěrečný tón. Orchester povstane a sálem víří potlesk, bouřlivý, návykový. Květiny, úklony, gratulace. Lidé se postupně zvedají z křesel, v nichž strávili nádherný večer. Někdo vyráží domů, někdo ještě na skleničku. Všichni se usmívají. Dnešní koncert se obzvláště vydařil. Konečně jsou všichni pryč. Klíč zarachotí v zámku, dům se koupe ve tmě. Tichý a osamělý.

V hledišti, na nenápadném místě za sloupem ale přece jen ještě někdo sedí.

Muž v černém staromódním obleku s krajkovým kapesníčkem v kapsičce saka, s kalhotami končícími nad kotníky a s ošoupanými polobotkami se mírně pohupuje do rytmu hudby, kterou slyší jen on. Jeho ruce bloudí po klávkách neviditelného klavíru. Pak vzdychne, protře si oči a ztěžka se zvedne. Šichta začíná.

Na pozici specializované úklidové služby v režimu nejvyššího utajení působí už dvacet let. Předtím měl našlápnuto k zářné kariéře, jenže pak... Ne, teď na to nebude myslet, musí se soustředit, další chyba by mu už nemusela projít.

Po paměti se natáhne pro pytle, které má připravené na sedadle vedle sebe, a pro dlouhou teleskopickou tyč se sítkou opřenou o sloup. Za ty roky, co tu dělá, už ke své práci nepotřebuje světlo. Stačí mu jen pozorně naslouchat.

Do pytle z těžkého černého sukna shromažďuje tóny burácivé. V symfonii hrané toho večera jich bylo nespočet. Především trombóny se do toho tentokrát opravdu opřely. Bude trvat věčnost, než je všechny pochytá. Naštěstí přesně ví, kde začít. Vitražová okna jsou jistota. Nezkrotné dělobuchy k nim vždycky vyrazí v naději, že se jim jednou podaří prorazit sklo a dostat se ven. Muže fascinuje jejich nezlomná energie a dravost. Když pytel naplní a převáží pevným tkalounem, z čela mu stékají kapičky potu.

Do vaku z lehkého barevného plátna přijdou drobné veselé trylky. Tyhle neposedky patří k jeho nejoblíbenějším. Zvučí sice mnohem jemněji, ale voní po lese, čerstvě posekané louce a po bezstarostnosti... Bez tyče se sítkou by se ale neobešel, protože se rády zatoulají pěkně vysoko.

Na řadě jsou tóny vznešené, zběsilé, zadumané, závažné, tenké a rozmarné...; všechny je třeba pečlivě roztřídit a uložit.

Poslední, miniaturní sáček je připravený na kanáry, falešné tóny a rytmické nepřesnosti. Naštěstí jich není mnoho. Krčí se provinile, ale odevzdaně pod sedadly v poslední řadě. Dobře vědí, co je čeká. Popelnice s nebezpečným odpadem a následná likvidace. Předpisy nařizují manipulovat s nimi pouze v gumových rukavicích, aby si odborní pracovníci nepokazili svůj vytříbený sluch. Muž na to nedbá. Je mu jich líto. Ony si svůj osud nevybraly, kdo by taky chtěl být dobrovolně nečistý, zesměšňovaný a odevšad vyháněný?

Odjakživa vyznával hudbu upřímnou, vycházející ze samé podstaty duše. Sem tam nějaká rytmická či intonační odchylka podle něj jen přispívá k uvěřitelnosti a přirozenosti díla a připomíná nám, že jsme pořád ještě lidé. Umělá dokonalost se mu přímo přičí, přijde mu oploštěná a cítí z ní chlad.

Jednou se tenhle pytlíček plný úzkosti pokusil vynést v aktovce ven a ustrašené a nejisté zvuky vypustit na louku. Tam by jistě nikomu nepřekážely. Chytili ho a málem ho to stálo místo. Od té doby jsou u venkovních dveří nainstalovány velice citlivé zvukové rámy a on sám je podrobován přísným namátkovým kontrolám.

Konečně má hotovo. Všechny tóny jsou posbírány a pytle vyrovnány na chodbě před ladírnou. Právě včas. Ručička velkých nástěnných hodin přeskočí na dvanáctku. Půlnoc. Začátek jako stvořený k přerodu starého v nové.

Zdobné dveře ladírny se otevřou. Stojí v nich tichá tmavá postava. Bez výrazu, bez emocí, spíše loutka než člověk. Muž nanosí pytle dovnitř. Žádných slov netřeba.

Místnost je rozlehlá, s huňatým kobercem na podlaze. Pozlacené lustry vydávají jemné světlo, kolem zdí s viktoriánskými květinovými tapetami jsou rozestaveny židle různých tvarů a velikostí. Starodávné, s vyřezávanými područkami, polstrované, stoličky bez opěradel...

Uprostřed stojí na měděných nožkách velký kotel s čirou nehybnou tekutinou. Muž se posadí do pohodlné židle v koutě. Tahle chvíle patří k jeho vůbec nejoblíbenějším. Sleduje tichou postavu, jak si ke kotli staví servírovací vozík, na němž leží pozlacené lžičky, naběračky a odměrky, pečlivě vyskládané od nejmenších po největší.

Program přilepený na zdi hlásí, že následující večer bude patřit Novosvětské symfonii. Tu je potřeba připravit obzvláště precizně.

Postava se pustí do práce. Otvírá jednotlivé pytle, odměřuje tóny, naslouchá jim. Když je spokojená, ihned přelévá obsah nádoby do kotle. V něm se začínají tvořit drobné třpytivé víry, některé mírné, jiné prudší. Zdá se, že i postava ožívá a že temnota, kterou je obestřena, ustupuje.

Když přejdou zářivé tóny v šedé, melancholické, muž pozná, že do kotle byly přimíchány první akordy Larga.

Nemůže si pomoci, vstane a jde blíž. Tohle ho nikdy neomrzí.

Zahledí se na hladinu, jež se nyní zmítá emocemi. Láskou, tesknou a mlčenlivou bezútěšností. Muž i postava na chvíli spočinou vedle sebe, fascinováni tou silou.

Náhle něco pleskne o hladinu. Muž se zděšeně dotkne tváře. Opravdu to byla jeho slza? Vždyť si ani neuvědomil, že pláče.

Oba stojí dlouho bez hnutí, oněmělí hrůzou. Dobře si uvědomují, jaké to může mít následky. City, speciálně extrahované a uhlazené, se přidávají do kotle pouze v předepsaném poměru a manipulovat s nimi může jen odpovědná osoba. Všem ostatním je to přísně zakázáno, a muž je navíc jen obyčejný uklízeč. Ona sice patří mezi elitu, ale s tímhle si nedokáže poradit nikdo.

V šoku dokončí svoji práci a muž pak složí prázdné pytle do komory.

Na pěšince vedoucí ke starému domku u řeky duní těžkopádné kroky. Muž je vyčerpán a zdrcen. Pomalu odemkne, skopne z nohou boty a zamíří ke skříňce se zaprášenými lahvemi. Na pití si nikdy moc nepotrpěl, ale dnes se bez něj neobejde. Nalije si whisky a padne do svého rozvrzaného houpacího křesla. Je pět hodin ráno.

V sále to šumí. Do dlouho očekávaného koncertu světoznámého symfonického orchestru zbývá už jen pár minut.

V hledišti, na nenápadném místě za sloupem sedí muž v černém zaprášeném obleku se zmačkaným kapesníčkem visícím z kapsičky saka, s kalhotami končícími nad kotníky a s ošoupanými polobotkami, které si ani neobtěžoval zavázat.

Za nadšeného potlesku přichází dirigent. Sál se ztiší, dirigent pozvedá taktovku. První akordy rozechvějí vzduch.

Muž strnule naslouchá majestátním tónům, jež vzápětí přechází do skotačivé polky. Úvodní věta skončila na jeho vkus až příliš rychle. Muž ani nedýchá, není schopen pohybu. Někdo usedá vedle něj a chytá ho za ruku. Ten stisk mu něco připomene. Strnulost malinko povolí.

A s prvními tóny Larga se před očima udivených přítomných začne odvíjet příběh. Jeho příběh...

Anežka je knihovnicí a učitelkou češtiny ve škole pro neslyšící, pracuje v Asociaci rodičů a přátel dětí nevidomých a slabozrakých, šije oblečení pod značkou *n.Ane* a snaží se dokončit doktorské studium, kde se věnuje tomu, jak děti vyprávějí příběhy. Jo a taky hraje na housle v orchestru, ráda vyšívá a píše. Před třemi lety jí vyšla knížka Můžu se vás dotknout přes plot?

Nikdy neřekl, že nic nevidí, že to nejde.

Nikol Kariková

Holka s foťákem

Ráda vysedávala venku. Třeba do půlnoci. Nebo i déle. Nepotřebovala televizi. Vystačila si se sebou a foťákem. Dostala ho od dědy k narozeninám, když ještě žil.

Často na něho myslela, ale už nebrečela. Častěji vzpomínala na zážitky a situace, které prožili. Jak chodívali na procházky, učil ji hrát šachy, rozpoznávat stromy, vyprávěl příběhy z dětství. A zlobil se, když si nechtěla dlouhé vlasy sepnout do culíku nebo při usrkávání čaje vyndat lžičku z hrnečku. Nezkazil hru, když mu ukazovala přes sluchátko kabelového telefonu s vytáčecím ciferníkem, co nakreslila nebo postavila. Nikdy neřekl, že nic nevidí, že to nejde.

Po rozvodu rodičů jí nahrazoval tátu. Chodil s ní k doktorům. Byl u trhání zubů, píchání uší a taky na školních besídkách. Přenášel ji v náručí do její postele, když usnula v obýváku. Měřil skoro dva metry. Vedle babičky, která byla vysoká zhruba metr padesát, působil jako obr. Nebo spíš dobr – dobrý obr. Uměl se rozčílit, a když zvedl ruce nad hlavu, připadala si jako trpaslík. Ale většinu času byl klidný a rozvážný. Rád luštil křížovky a ona s ním.

I po letech si dokázala vybavit ten pocit, když uchopil její malou ruku do dlaně a společně kráčeli městem nebo lesem. Cítila se v bezpečí. U jejího „dobra“, ochránce, učitele i mentora. Jezdívají na výlety. Došli na nádraží, nasedli do vlaku a někam se vydali. Seznamoval ji s jinými městy, architekturou, památkami a parky s lavičkami, kde se dalo sednout a mohl si vychutnat cigaretu. Když si ji posadil na nohy, připadala si jako královna, na obrovském, ale pevném a stabilním trůně.

Mobily neexistovaly a nevlastnili ani foťák. Nemohli si prožívané chvíle zachycovat do digitální a ani papírové podoby. Zbývalo jediné. Udržet si je ve vzpomínkách. Jenže některé se časem vytratí, jiné se zamlží nebo vypadnou ze souvislostí. Proto si ho tolik přála. Už jako malá si často nadšeně prohlížela černobílé fotografie, které se doma nebo u příbuzných nacházely. Pokud šlo o ni, nerada se vystavovala objektivu. Možná ji přepadla závist. Toužila ten magický přístroj držet ve svých rukách.

Když o narozeninách rozbalila balíček a zjistila, že se konečně dočkala, málem se zbláznila radostí. Děda poslal zrcadlovku. Nemohl ji předat osobně. Byl nemocný. Následující den se dozvěděla, že zemřel. Trvalo přes půl roku, než znovu otevřela krabici, do které dárek pohřbila, spolu s informací o dědově úmrtí. Jako by doufala, že do vytouženého daru ukryje i svůj žal, bezmoc, lítost a smutek.

Dlouho se s tím nedokázala vyrovnat. Děda jí chyběl a vzdala by se i aparátu, jen aby se vrátil. Několik týdnů se trápila a byla přesvědčená, že už se jí nepřestanou linout slzy z očí. K tomu jí dělala společnost svíravá bolest uprostřed hrudníku, vystřelující do žaludku. Nakonec se přece jen dostavila úleva, smíření a větší klid.

Mrzelo ji, že nemohla dědu zvěčnit sama a vlastně mu ani pořádně za dárek poděkovat. Když zrcadlovku vyprostila z útrob kartonu a prsty ji objímala, uslyšela hlas: „Hlavně už ji začni používat. To mi udělá největší radost.“

Nejdřív fotila pro sebe a propojovala se s potlačovanou touhou. Vydávala se na místa, která kdysi s dědou navštívili. Vracely se nejen vzpomínky, ale i pocity s nimi spojené. A pak i jeden nový a hodně intenzivní. Vnímala dědu za zády. A jako ji tenkrát vodil za ruku, pomáhal jí teď vychytat správný úhel, světlo a v pravý okamžik zmáčknout spoušť. Dostavilo se i známé bezpečí. Dobr byl s ní.

Postupně objevovala i jiná zákoutí a příležitosti. Náramně si focení užívala především večer a v noci. Daly se zachytit rozdílné nálady, rozpoložení lidí a odlišné předměty než ve dne. Užívala si ruch i klid. Někdy si napřed nasadila sluchátka, pustila hudbu a ponořila se do vnitřního prostoru... *V plánu spousty dalších mil, fotky po kapsách, kým dřív jsem byl, vídám v nich svůj dávný sen, co dostal mě až sem...* Sen o vlastní zrcadlovce a fotografování se naplňoval. Zamilovala si hlavně pouliční focení. Náhodné momenty běžného života. Obličej, odrážející emoce. Prohlížela si zachycené záběry a představovala si, co lidé na nich v životě prožívají. Fascinovaly ji vrásky. Dokázaly toho tolik o svých nositelích vypovědět. Tak jako fotka zvětšovala prchavý okamžik, který by se jinak stal „skrytým“, zviditelňovaly vrásky prožité zkušenosti. Učila se v nich orientovat jako v mapě. Rozeznávat životní nížiny, výšiny, údolí, vrcholky.

Bolest z dědova odchodu vykreslila i na její tváři jednu rýhovanou připomínku a čas od času přibyla další. Od smíchu a radosti, ale i od bolesti a strachů. Snažila se je mít všechny ráda. Díky focení se zdokonalovala v trpělivosti a umění si počkat.

Nejen na nejlepší moment, kdy stlačit spoušť, ale i na ten, ve kterém se i nepříjemné, nebo rozbouřené emoce zmírní a dostaví se zklidnění.

Děda sice opustil fyzickou realitu, ale jeho přítomnost vnímala pořád. Přes jiné smysly, ale stejně silně. Podobně jako tehdy přes vytáčený telefon. Prostě věděla, že dobr vidí.

*Fotky po kapsách mě můžou vést.
Návod dál, jak měl bych plout...
je nezapomenout, nezapomenout...*
(skupina Slza, písnička Fotky)

Nikol je žena narozená ve znamení Slunce. Dokáže si ale užívat i deštivého počasí. Kromě svých blízkých a přátel, miluje moře, cestování, kafe a naslouchání lidským příběhům. Vždycky ji zajímaly situace a události v kontextech. A také poznatky, které jsou občas pro rozum skryté. K rozvoji jí více než vysokoškolské studium, pomohlo čtení a psaní. Právě se chystá znovu vydat svoji první knihu *Já mezi Ceckouny* a dokončit pokračování.

*I když to místo bylo nádherné, všichni z něj
vycítili zvláštní auru, která je děsila.*

Ameli Šabacká

Tajemství skryté mýtiny

(úryvek z vysněné knihy)

Na téhle mýtině ještě nikdy nebyla. Takové místo by si pamatovala a tím si byla jistá. Navíc měla celý les projitý skrz naskrz se svými sourozenci. A přesto teď stála na úplně novém místě, které nikdy neviděla. Když se Ava podívala na svého staršího bratra Daniela, zjistila, že ani on to tady nepoznává. Všichni stáli bok po boku a nevěřícně hleděli. Mýtina byla kruhová a vzadu za ní, těsně co začínaly stromy, zurčel malý potůček. Uprostřed stála obrovská a stará vrba, která vévodila celému paloučku. To ale nebylo to, co upoutalo pozornost všech: vrba jakoby zářila takovým nazelenalým světlem. Všude kolem létaly světlušky a u kořenů vrbě seděly houby, které také zářily tím samým světlem. I když to místo bylo nádherné, všichni z něj vycítili zvláštní auru, která je děsila a která byla silnější pod paprsky obrovského měsíce v úplňku. Jediná, nejmladší holčička Lexi zůstávala nadšeně koukat na vrbu: „Co je to za vrbu a za houby, že svítí? Určitě v tom mají prsty víly a elfové.“

Ameli miluje příběhy, už od mala si v hlavě vymýšlela různé pohádky a scénky, ale nikdy ji nenapadlo napsat to na papír. V sedmé třídě dostala úkol od češtinářky: napsat povídku. Své *Co vypráví voda* poslala do soutěže Jižní Morava čte a s velkým překvapením vyhrála druhé místo v krajském kole. K přečtení je v e-sborníku [Něžných povídek pro vyděšená ouška](#), který vytvořily spolu s mámou. Už nějakou dobu má v hlavě námět, který by chtěla proměnit na knížku, chybí jen pořádně se do toho opřít.

Naděje na nový začátek, blesklo jí hlavou. Třeba jí ta cesta něco nového přinese.

Markéta Beňadiková

Půlnoční přání

Noční obloha ji vždy fascinovala. Pozorovala hvězdy a nechávala se přikrýt pocity, které jí přinášely. A při tom jim svěřovala své tajné půlnoční přání – mít v životě nejlepší kamarádku. Dříve to dělala, jen když byla doma sama. Nechtěla, aby někdo věděl, že provádí něco tak pošetilého. Ona, logicky uvažující Klára. Dnes už se tím netajila a s úsměvem na rtech vzpomínala na ženu, která tu seděla naposledy.

Tehdy měla pocit, že nerozumí sama sobě. Zdálo se jí, že má život přesně takový, jaký vždycky chtěla – milujícího partnera, podporující rodinu, dobrou práci. Tak proč jí ten jeden jediný kousek skládačky v podobě přátelství tolik chybí? Proč jí na tom tolik záleží? Přišlo jí to jako rouhání. Měla kolem sebe spoustu lidí, a stejně tu sedí na parapetu a rozmlouvá se světlými vzdálenými tak moc, že si to ani neumí představit. Nikdy nevěřila na hlouposti, jako je šestý smysl, síla vesmíru nebo jiné rituály. Měla ráda všechno promyšlené, podložené důkazy. Jen půlnoc jí přišla kouzelná.

Ten večer ji z myšlenek vytrhla příchozí zpráva oznamující zrušení dalšího focení. Dnes kvůli rýmě. S povzdechem usedla k počítači, aby změnila naplánovaný harmonogram. Už zase! pomyslela si. Vtom si všimla příchozího e-mailu. Před nějakou dobou dostala nabídku na produktové focení, ale ona chtěla fotit novorozence a jejich šťastné rodiny. Všechno ostatní odmítala. Teď ji kontaktoval majitel wellness resortu znovu. Chtěla zprávu smazat, je se svou prací spokojená. Nemá důvod hledat jinou. Nebo snad ano? Začetla se. Byla zvědavá.

Tentokrát jí majitel nenabízel práci, zval ji na víkend. Kdyby chtěla, mohla by ho strávit v krásném pokoji a neomezeně čerpat všechny hotelové a wellness služby, které středisko nabízí. Majitel na oplátku žádal jen krátkou procházku. Chtěl by Kláře představit myšlenku svého projektu. Zároveň sliboval, že jí nebude přemlouvat ke spolupráci ani jí nebude předkládat žádné nabídky. Pokud ona sama nebude chtít.

Měla před sebou volný víkend a na wellness pobyt vždycky chtěla. S nejlepší kamarádkou, přiznala si hořce. Za tu myšlenku se zase zastyděla. Nemohla uvěřit, že nad tím skutečně přemýšlí. Koukla na hodiny, ukazovaly 23:59. Pousmála se. Kdyby byla pověřivá, svedla by to na osud. Jenže nebyla, a tak to vyhodnotila jako náhodu. I když zvláštní. Hodiny ukazovaly půlnoc. Naděje na nový začátek, blesklo jí hlavou. Třeba jí ta cesta něco nového přinese. A tak s díky přijala.

Cestou ve vlaku přemýšlela, co ji vedlo k tomu spontánnímu rozhodnutí. Nic takového ještě neudělala. Chtěla si svůj víkend užít naplno, tak začala listovat časopisem, aby nemusela přemýšlet. Moc jí to nevyšlo. Jen co vzala časopis do ruky, zauvažovala, proč si nevybrala nějaký o fotografii jako obvykle. Proč si koupila právě tenhle o józe? Snad aby se naladila na nadcházející víkend. Nebo jí přišel jedinečný a přesně tak se chtěla cítit? Možná jí bylo líto, že je tam tak osamělý, podobně jako ona.

Po příjezdu do resortu se jí dostalo vstřícného uvítání. Kláru místo okouzliho. Ten klid, který vyzařoval z každého detailu, ještě nezažila. Po dlouhé době se toužila uzavřít do své bubliny,

vzít do ruky foťák a fotit vše kolem sebe. Celé dlouhé hodiny. Kdy naposledy tohle pociťovala? Už dlouho ne. To zjištění ji překvapilo.

Kromě krásného pokoje a všech slibovaných služeb měla k dispozici také osobní průvodkyni. Pokud o ni bude stát, samozřejmě. Byla to lektorka jógy Kája. O žádnou osobní stráž nestála, ale nemohla odmítnout. Kája totiž byla dokonalost sama. Kláru okouzila tak moc, že dokonce souhlasila se soukromou lekcí jógy a meditací k tomu.

V průběhu dne si uvědomila, že se od své průvodkyně nehnula ani na krok. Líbilo se jí, jak jejich rozhovor přirozeně plynul. Jako by se znaly celé věky. Nemohla uvěřit tomu, jak ona, introvert, dokáže upřímně mluvit o sobě a svých pocitech, o práci i o svém vztahu, a to s někým, koho zná sotva pár hodin. Příjemným zjištěním bylo, že jí Kája svou otevřenost opětuje. Ty dvě nemohly být odlišnější. Kája ezoterická víla, která věřila, že nic se neděje náhodou a vše má svůj jasný důvod. Věřila v sílu myšlenek, schopnost vesmíru plnit přání, a taky že nov přináší nové začátky. Za to Klára byla racionálně uvažující holka, která věřila fyzikálním zákonům a všemu vědecky ověřenému.

Nikomu jeho názory nevyvracela, ale myslela si o tom své. Jenže Káje se zájmem naslouchala, a dokonce o všem, co říkala, přemýšlela. V průběhu svého krátkého pobytu pochopila snad všechnu moudrost světa. Ale hlavně pochopila, že našla svou nejlepší kamarádku. Přesně takovou, jakou si ji vysnila. Kamarádku, které se chtěla se vším svěřovat. A jejíž vyprávění chtěla poslouchat celé hodiny. Takovou, které je jedno, jestli je Klára ezo, nebo racio. A jaká Klára ve skutečnosti je?

Když byl Klářin pobyt u konce, cítila, že domů odjíždí zcela jiná žena, než která sem přijela. Nejen že měla novou práci a kamarádku. Měla také úplně jiný pohled... Na co vlastně? Úplně na vše!

Dnes, když zase seděla u okna a čekala na půlnoc, nepochybovala o tom, že nadpřirozeno existuje. Už věděla, že půlnoc je opravdu kouzelná. Věděla, že když je nov, hvězdy svítí jasněji. To aby svítily na cestu. Na cestu novým začátkům, které přináší. Věděla, že půlnoc vše staré ukončí a dá prostor novému. Že její pocit samoty je minulost a střídá ho nové hluboké přátelství.

Markéta hledala činnost, kdy by zapomněla na čas a prostor kolem sebe. Kreativní činnost, která by ji pohltila. A tak našla psaní. Chvilé, kdy může být sama se sebou, třídit si myšlenky a kreativně tvořit. Prostřednictvím svého blogu [Good Luck Mami](#) a Instagramu [@good.luck.mami](#) získává zkušenosti a sbírá odvahu k tomu, aby si splnila sen a napsala knihu.

Slyším dobře? Já jsem to opravdu vyslovila? Bože, jsem šílená.

Jana Holanová

Valentýnské suflé

„Jana Malá, dobrý večer. Chtěla jsem vás poprosit o rezervaci na příští středu na šestou.“

„Stolek pro dva?“

Ne, pro tři, běží mi hlavou něco sarkastického. A prý že já jsem konzerva, tůdle. Ale zdržím se čehokoliv, čím bych toho konvenčního zpátečnického matlu mohla naprdu. Jsem přece slušně vychované děvče.

„Ne, ne, prosím fantastický stoleček pro jednoho.“

„Pro jednoho? Ale příští středa je Valentýn.“

„A to je nějaký problém?“ ptám se laškovně.

„Ne, jenom, ale nic.“

Aby ses nepo..., pomyslí si. Tak si chci užít valentýnský večer sama se sebou. A co jako? Ne, nenechám si to zkazit.

„Dýchej, dýchej, dýchej!“ opakuji si. Život je krásný a já jsem jeho součástí, i když si někdo myslí, že Valentýn se slaví jenom ve dvou.

Jsem skvělá a užiju si sklenku červeného a čokoládové suflé a nikdo mi to nezkazí. Ani to individuum na druhém konci drátu.

Je to tady. Dnes budu magicky ženská a moje úžasná energie zůstane u stolku ještě dlouho poté, co já už budu ležet v postýlce a číst si něco krásně romantického.

Příprava se nesmí podcenit. Otvírám skříň a vybírám si dlouhou černou sukni s rozparkem, volnou tak akorát, aby mi bylo dobře a svůdnou taky tak. Doplnuji ji černým rolákem s rukávy zdobenými krajkou. Dnes chci být tajemná. A to krajka umí. Ještě vlasy a obličejíček rozmazlím sérem a krémem. A taky řasy a nezapomenout na červenou rtěnku. Ta, celý outfit podtrhne. Kontrola kabelky. Ne, nezapomněla jsem nic. Peněženka, mobil a knížka. Kozačky, šála a kabát. Poslední pohled do zrcadla a jeden letmý úsměv pro skvělou dámu a vyrážím. Těším se, moc se těším. Krásně jsem si to vymyslela a užiju si to.

„Dobrý večer. Mám rezervaci na jméno Jana Malá.“

„Ano, chvilku, prosím.“

Vidím, že nápad oslavit Valentýna v kavárně Slavia dostalo víc lidí. S tím výhledem na hrad to nevidím vůbec, budu ráda, když budu mít stůl jen pro sebe. No, tak profláklá je dost.

Po chvilce čekání mě mladý číšník usadí a ptá se: „Objednáte si pití? Nebo budeme čekat na přítele? Nebo snad přítelkyni?“

Á, pán je vtipný, pomyslí si.

„Ne, ne, můžeme objednávat.“, odpovídám a usmívám se. V duchu mám vybráno už dlouho. Dala bych si sklenku dobrého červeného a čokoládové suflé.

„Čokoládové suflé nemáme. A jaké červené?“

„Prosím? Vy nemáte čokoládové suflé?“

V duchu si říkám, že mi zkazil celý večer. Nahlas jsem to tedy řekla dost důrazně.

„Aha, a máte nějaký jiný čokoládový dort?“ zmírňuji svoji původní střelu.

„Sacher.“

No, tak s tím jsem nepočítala. Za prvé nemají suflé a za druhé sacher nesnáším.

Z nabídky si vybírám punčák. Víno si nechám doporučit.

Po chvíli se konečně objeví číšník a přináší sklenku červeného a cosi, co připomíná punčák. Ty inovace jsou někdy vskutku tragické.

Kompozice vytvořená v mých představách se rozpadla hned s informací, že v Slavii nevedou čokoládové suflé. A teď? Punčové cosi. Co je to za podnik? Fakt sedím v Slavii? V té Slavii?

Dost, přišla jsem si sem ten večer užít, ne se vztekat. Konečně se začtu do knížky. Moje hrdinka se toulá uličkami Paříže a je čerstvě zamilovaná. Ta zamilovanost se dere ven a já jsem bláhově rozjívená. Usrkávám ze sklenky a ve svém zorném poli vidím muže. Kráčí mým směrem. No tak tohle jsem neplánovala, že by to byla práce mého podvědomí? Blížícímu se muži věnuji letmý úsměv a než stačím sklonit hlavu a pokračovat ve čtení, slyším: „Dobrý večer. Asi na někoho čekáte, nemýlím se, že?“

„Ale, ne, nečekám.“ A hlavou mi proběhne myšlenka, že začátek nic moc, ale dám mu ještě šanci. Dívám se na něj a usmívám se.

„No víte, my s přítelkyní bychom si rádi užili večer taky, a není tady jediné místočko.“

Přítelkyní? Tak přítelkyně jsem si tedy bohužel nevyšimla. Mé sebestředné myšlenky mi zatemnily mysl, letí mi hlavou.

„S přítelkyní? Já myslela, že je to dcera. Takové poněkud mladší vydání, nebo?“

Slyším dobře? Já jsem to opravdu vyslovila? Bože, jsem šílená. Musím něco říct, něco.

Jsem regulérní blázen. Co to tady plácám. Panáček si vyšel s kočičkou, zkazil mi večer a já si ho těmi poznámkami kazím ještě víc.

„Jaká dcera? Jak to myslíte?“

„Já, no já myslela, víte ten věkový rozdíl a ta podoba.“

„Cože, jaká podoba?“

„No vy a vaše nevím kdo, asi tedy nedcera.“ Slyším se, co zas říkám, a rozhodně ne v myšlenkách. To už nezachráním, i když se snažím usmívat. A pak se ta dušička moje zmatená ve mně nějak oklepe a já nevěřím svým uším.

„No, víno jsem právě dopila. Dojím si ten punčák, pokud možno v klidu. Zaplatím a půjdu. V případě, že se vám to nelíbí, můžete si vzít take away. To bude možná rychlejší. Ještě nějaký dotaz? Ne? Tak nashle.“

Dopadla jsem tvrdě, au. Fakt bych předtím, než něco pronesu, měla nejdřív myslet, aspoň trochu. Příště, slibuju!

Tady už chybí jenom můj ex se svojí Bleou, ale to když tak doufám bude součástí ztřeštěnosti příběhu jiného dne.

Hledám očima číšníka, platím a s potměšilým úsměvem odcházím. Mám plán, tak ať ho stihnu a ať to zas nepokazím. Albert u metra zavírá v devět.

Nakoupeno. Takhle jsem si to sice nepředstavovala, ale není to vůbec špatné. Moje kuchyň, moje muzika a já v zástěře. S každou ingrediencí vylepšuji koktejl svého večera. Každá, i malinká špetka koření mi dobarvuje moji valentýnskou náladu. Když jsem si ten čokoládový dortík nemohla dát v kavárně, tak si ho upeču. Suflé neumím, ale brownies, brownies umím skvěle. Tak jsem ztřeštěná, a co? Ztřeštěné holky taky mají právo na ždibec hezkého večera, i když jim je třeba padesát.

Hotovo, dokonáno. Dokonáno krásně. Na stole svíčka, všude přítmi a vůně čokolády. Dívám se na rozsvícený stodůlecký kostel.

Pražský hrad to není, ale silueta je to nádherná. Dojídám brownies, dopjím shiraz, sfouknu svíčku. Je čas jít spát. Je skoro půlnoc. V uších mi zní Podvod od Nedvědů. Zhasínám a pobrukuju si: „Kolikrát člověk může mít rád, tak opravdu z lásky? Dvakrát, či třikrát to ne, i jednou je dost. Je skoro půlnoc a z kostela zvon, mi noc připomíná...“

Mé půlnoční rande končí a podvod to rozhodně nebyl. Takhle voní můj Valentýn. A co bude příště? Kdo ví...

Jana miluje život, a i když ji zavál do světa účetnictví a financí, miluje slova a ráda je čte i skládá do básniček a krátkých příběhů. Inspiraci sbírá na procházkách lesem i v kavárnách při poznávání historie daného místa. Miluje svého psa, focení a radost si dělá drátováním vánočních ozdob. Návrat do poklidného světa babiček, stejně jako psaní ji unáší do klidu. Všechny zmíněné vášně zaznamenává na svém [blogu](#).

*Na to, čo sa stalo neskôr,
nebol pripravený nikto.*

Helena Jakubčíková

Anomália

„Ethaea, Ethaea...“

Na ten nalievavý hlas sa strhla a zobudila sa z nočnej mory.

Pozrela sa na hodiny. Bola presne polnoc. Ako vždy.

S povzdychom si ľahla a zavrela oči. Keď ich znovu otvorila, vedela, že opäť sníva.

Stála pri zrúcanine vysokého chrámu. Obklopovala ju tma prežiarená ohňom rozsiahlych požiarov. Zrazu v diaľke zbadala ženu. Kráčala po spálenej zemi, sukňa sa jej vlnila okolo kolien a vlasy jej splývali po chrbte.

„Kto si?“ otázka, ktorú nevyslovila, predsa akosi doletela až k žene, lebo tá zastala a pomaly sa otáčala.

Ethaea sa k nej chcela rozbehnúť. Ale ako natiahla ruku a urobila prvý krok, sen sa rozplynul a ona sa v panike posadila na svojej posteli.

Ruky sa jej chveli, keď zapínala lampu.

Ešte v mrákotách sa postavila a vybrala sa k umývadlu prsknúť si ľadovú vodu do tváre.

Znova si sadla na úzku posteľ v kajute. Počula vzdialený jednotvárný zvuk lodných motorov.

V myšlienkach zablúdila k rodičom, ktorí zomreli, keď bola ešte príliš malá na to, aby si ich pamätala.

„Mama?“ zašepkala neisto.

Ráno opustila svoju kajutu, aby sa zúčastnila bojovej porady o cielei ich expedície. Tá bola zvláštna od samého začiatku. S Jane, veliteľkou expedície, ju spájala fascinácia podmorským svetom a dlhoročné priateľstvo. Ale Jane bola rovnako tajomná ako tie morské hlbiny a dokonca ani svojej priateľke neprezradila viac, ako bolo potrebné.

Teraz nastal čas, aby sa konečne dozvedeli, prečo sa na tomto ľadoborci stretli tak rôznorodí experti.

„Plavíme sa za najsevernejší ostrov Zeme Františka Jozefa,“ ukázala Jane po úvodných formalitách na mapu. „Expedícia profesora Šklovského tam skúmala novovzniknutú úžinu a ostrov. Ten ostrov sa nečakane znova potopil. Z celej expedície sa vrátil len jeden muž, ale jeho chaotické rozprávanie je bezcenné.“

Ako rozprávala, premietla na plátno nejasný snímok.

„U toho človeka sme našli fotoaparát v dosť zlom stave, ale podarilo sa z neho vydolovať niekoľko fotografií.“

„Tu,“ ukázala na plátno, „tu je vidno niečo podivné. Obraz je rozmazaný, ale keď sa pozriete pozorne, môžete rozoznať čudnú anomáliu.“

Na fotografii boli šmuhy sivej a bielej – vyzerali ako vlniaca sa voda. Na okraji sa černela ohraničená čierna škvrna.

„No dobre. A čo to vlastne je?“

„To sme sem prišli zistiť.“

O niekoľko hodín sa plavili veliteľka Jane, biologička Ethaea a geologička Izabell na špeciálnej výskumnej lodi k miestu zmiznutého ostrova. Ľadoborec sa za nimi strácal v sivosti oblohy i oceána.

Čím viac sa od neho vzdiaľovali, tým bolo hojdanie vln pokojnejšie. Ten pokoj, až nehybnosť, boli znepokojujúce.

Obklopila ich podivná riedka hmla.

Izabell sa na vysunutom okraji plošiny snažila preniknúť pod masu vody. Jane a Ethaea sa k nej vybrali, ale ona ich naliehavým gestom zastavila.

„Nechodte sem! Niečo nie je v poriadku!“

Až nebezpečne sa nakláňala cez zábradlie.

„Shit!“ zrazu zahrešila a rozbehla sa späť k nim.

„Preč, okamžite! Preč!“ zvraskla v panike na námorníka, ktorý ihneď zareagoval.

V tvári bola bledá, akoby uvidela smrť.

Na mieste, kde sa len pred chvíľou hojdali na neprirodzené pokojných vlnách sa vynáralo niečo čierne. Čierna bezodná diera v bezodných vodách.

Leteli ako o život. Panika im naplňovala srdcia a len o chlp sa vyhli zrážke s ľadoborcom. Neskôr sa všetci stretli v zasadačke. Kapitán ľadoborca okamžite vydal rozkazy, aby bola posádka v pohotovosti a pripravená na všetko. Ale na to, čo sa stalo neskôr, nebol pripravený nikto.

O polnoci sa na chodbách strhol hluk. Jeden námorník chýbal. Vraj mu bolo zle a išiel sa nadýchať studeného vzduchu. Už ho viac nikto nevidel. Po rýchlej porade vydal kapitán rozkaz prehľadať každý kút lode. Chýbala ďalšia osoba.

Na dlhej chodbe obytnej časti lode sa zhrčili námorníci. Kapitán prikázal vyraziť dvere do kajuty. Zamknuté zvnútra. Adrenalin sa dal krájať. Kajuta bola prázdna.

Ethaea stála na opačnom konci chodby, keď zachytila modrý odlesk kapitánových očí. Obaja vedeli, že muž z tej kajuty je mŕtvy. Zabitý niečím tak neznámym a vzdialeným, že to myseľ ani nebrala. Ustúpila ponáhľajúcim sa mužom a zostala na chodbe sama.

Zrazu zacítila akýsi pohyb. Inštinkt jej zavelil: „To je ten vrah! Skry sa!“

Učúpila sa za obslužný vozík. Dúfala, že ju to nezbadá.

Cítila smrteľné nebezpečenstvo, ale nie panický strach.

Nevidela to. Avšak pocit iluzórnej bezpečnosti bol kratší ako záblesk iskry.

Stuhla. Mala to za sebou.

Vzápätí zacítila na pokožke hrdla jemné vlhké tykadlá. Vnímala, ako sa zozadu posúva tmavý živý brmbolec s dlhými vláknami, ktoré sa ňaťahovali k jej srdcu.

„Čo to je? Čo to je, že tak pokojne očakávam smrť?“ bola jej posledná myšlienka.

Keď sa znova prebrala, už nebola na tej lodi.

„Čo sa stalo?“ chytila sa za hlavu, v ktorej jej trešťalo. Nič nechápala. Posledným vnemom boli tykadlá prízraku na hrudi. Cítila, že nemá šancu uniknúť. Celá jej bytosť s nečakanou smelou odhodlanosťou očakávala smrteľný útok.

Zvláštne!

V jeden okamih čelila smrti v lodnej chodbičke a v nasledujúcom okamihu stála uprostred pustej spálenej zeme. Tú krajinu poznala. Poznala ju zo snov. Sníva? Alebo? ... alebo je mŕtva?

Plamene požiarov vrhali svoje mihotavé svetlo na starobylý chrám. Zrúcaninu. Vystúpila k nej a oprela sa o ozdobne tvarovaný múr. V polnočnej temnote zazrela kráčať ženu.

„Kto...?“

Skôr, ako stihla dokončiť nevyslovenú otázku, žena s vlasmi padajúcimi na plecía sa zrazu otočila a s láskavým úsmevom prehovorila: „Ethaea, už ťa dlho čakáme.“

Helena je knihomoľ od doby, keď začínala poznávať písmenká. Život plynul a písal aj jej príbeh. K samotnému písaniu ju priviedla až fascinácia mačacím svetom. Ale neskôr prišli iné témy a iné príbehy. A že ich život prináša... Taktiež živé sny, ktoré sú ako majáky na ceste za poznávaním jej vnútorného sveta. Jeden sa pretavil do príbehu Anomália. Teraz zverejňuje svoje dielka na www.uropsiknihy.sk, sekcia Moja tvorba.

Otočil se za svůdně zvonivým ženským hlasem a údivem se mu zvětšily zorničky.

Petra Vrtková

Příběh z plamenů

Chtěl bych vám vyprávět, co jsem zažil při své asi páté účasti na Hopi ohni. Jedná se o rituál původního indiánského kmene Hopiů, kteří jím už od pradávna vzdávají hold Matce Zemi. Každý měsíc zapalují posvátný oheň, jen posouvají den podle čísla měsíce. Část popela uschovávají a přidají do základu nového ohně. Tím „Duch dědečka ohně“ stále žije a prochází staletími. Postupně se tato tradice rozšířila po celém světě. Proto jsem se mohl i já zúčastnit tohoto zvláštního rituálu na malebném místě v Krušných horách.

Díval jsem se do ohně hořícího přede mnou, zaposlouchal se do indiánské mantry, kterou zpívala většina stejně naladěných lidí v kruhu kolem ohniště, a najednou jsem měl pocit, že jsem se nějak záhadně přesunul do jiné dimenze. V plamenech se začaly objevovat obrazy. Hledíce fascinovaně do ohně jsem ucítil, že mé tělo sice stále stojí v kruhu, ale má mysl se pustila na cestu časoprostorem. Duch ohně mě vtáhl do minulosti a rozhodl se mi vyprávět tento mystický příběh:

V dávném čase, kdy bylo ještě běžné putovat pěšky z místa na místo, uskutečňoval právě Ibrahim další ze svých dlouhých poutí. Šel vyprahlou krajinou, slunce ho provázelo celý den. Teď se ale pomalu blížil čas jejich odloučení, než se k němu zlatavý kotouč druhý den ráno opět přidá. „Za chvíli se setmí, měl bych si najít bezpečné místo, kde dnes složím hlavu,“ prolétlo poutníku myslí těsně před tím, než uviděl na skále před sebou otvor. Chtěl spát pod hvězdami, tak jako každou noc, ale ten otvor, ta černá díra do skály, táhla ho k sobě dovnitř. Byla to brána do nitra hory, skrývající nějaké tajemství, které zatoužil poznat. Jako ve snu pokračoval tedy dál, blíž a blíž k otvoru, jenž mu najednou začal připadat jako ženské lůno, lákající ho k sobě. Ve svém podbřišku cítil napětí. Myslel si, že má zřejmě úžeh z toho celodenního slunečního záru. Nedokázal si to vysvětlit, jen věděl, že chce objevit, co se skrývá uvnitř.

Došel tedy až k otvoru a hnán neuvěřitelnou touhou vstoupil dovnitř jeskyně. Uprostřed bylo ohniště, ve kterém se zničehonic rozhořel oheň. Rozhlédl se kolem sebe. Teprve pak si všiml velké kožešiny nedaleko ohniště. Nic jiného a nikdo jiný v jeskyni nebyl. Ucítil obrovské zklamání. „Skutečně mám zřejmě úžeh, ach jo, škoda.“ Vtom ale uslyšel hlas vycházející z temného koutu za ním: „Vítám tě, poutníče.“ Otočil se za svůdně zvonivým ženským hlasem a údivem se mu zvětšily zorničky. Před ním stála nádherná žena v bílých, průsvitných šatech. Nemohl odolat, aby si neprohlédl celé její tělo. Zrzavé vlasy měla dlouhé, vlnité. Splývaly jí v loknách skoro až do pasu. Zatoužil namotat si jeden pramen kolem prstu a ucítil jejich pružnost a hebkost. Nemohl spustit oči z té postavy pro něj ideálních tvarů. Její prsa byla akorát tak do dlaně. Vztyčené bradavky prosvítaly přes jemnou látku. Donutil se odtrhnout zrak od těch rajských jablíček a pohlédl bohyni do očí. Měly zvláštní zelenou barvu. Spolu se zrzavými vlasy tvořily zajímavý kontrast k její bílé pleti. Možná by někdo řekl, že jsou až moc velké, ale Ibrahimovi připadaly krásné, úplně jako dva smaragdy. Nyní byly hluboké a ztemnělé touhou.

Žena si pozorně muže prohlížela. Nebyl ani malý, ani vysoký. Jeho postava byla svalnatá a štíhlá. Měl opálenou pleť. Černé, delší vlasy zakrývaly muži uši i krk. Na tváři nosil tmavý plnovous. Když se mu zadívala do očí oříškové barvy, zaznamenala v nich jeho obdiv a řekla: „Pojď ke mně!“ Uposlechl jejího rozkazu a lehl si na kožešinu, kam žena pomalým krokem došla. „Jsem Minerva, kněžka lásky, a dnes jsem si tě přivolala, abych ti splnila veškerá přání. Jaké je tvé jméno, poutníče?“ „Ibrahim, syn Abrahámův,“ odvětil poutník chraplavým hlasem. „Tedy Ibrahim, synu Abrahámův, dnes prožiješ noc v ráji.“ Minerva se nad poutníka naklonila a vášnivě ho políbila. Byla přesně půlnoc...

Hlasy kolem mě utichly a tím začal mizet i zajímavý výjev v plamenech ohně. Jako v tranzu jsem stál dál, i když ostatní již opustili souznící kruh. Má mysl se z výletu do minulosti pomalu vracela zpět do těla. Začalo mi docházet, že je to „má minulost“. Vstřebával jsem své emoce, vyvolané tím množstvím vášně a touhy. Snažil se uklidnit. Marně. Prostě jsem věděl, že dnešní noc chci opět zažít to, co mi už kdysi dávno splnila Minerva...

Péťa je žena zralého věku, jejíž duše ale nestárne... už asi 30 let. ☺ Od té doby, co přijala svou přirozenost, se věnuje psaní erotických povídek, které sklízí u čtenářů úspěch. Touží vydat sbírku (nebo dvě) těchto povídek a zatím zvažuje, jestli pod pseudonymem nebo pod svým pravým jménem...

*„Dokázalo jsi něco úžasného,
vydechl obdivně.“*

Josef Šorm

Půlnoční chodec

(z povídkové sci-fi Homo Aeternus)

Celý svět kolem Verity se rozplynul. Ocitlo se mezi hvězdami. Letělo nekonečnou prázdnotou, mezi hvězdami, planetami, asteroidy.

„Doufala jsem, že se ti tohle bude líbit.“ Zia letěla vedle něj. Hleděla přímo na Verity, do jeho očí. Iluze vypadala dokonale, a kdyby Verity nevědělo, že se jedná o zprávu, snad by to ani nepoznalo.

„Chtělo jsem chvíli být samo.“

„Mělo jsi pro to důvod, určitě.“

„Pověz mi, co jsi mi chtěla říci?“

„Vše se dozvíš, ale teď si užij, co jsem pro tebe připravila. Můžeme spolu letět mezi hvězdami, do velkého temného neznáma. Do hluboké noci.“

„Je to nádherné,“ vydechlo Verity. Natáhlo ruce a se zavřenýma očima vnímalo vše, co si pro něj Zia připravila. Společně letěly prázdnotou, kolem galaxií a hvězd, kde čas a prostor ztratily na významu.

„Nekonečné, temné nic. Široká náruč, ze které vše pochází.“

Verity se na Ziu nadšeně usmálo. Plulo a letělo zároveň. Všechny myšlenky, strachy, obavy, opuštění a odmítnutí se rozplynuly.

„Tohle je rozloučení, moje drahé Verity.“

Vyskočilo z letu a zastavilo se, jako v transu.

„O čem to mluvíš?“

Zia se k němu přiblížila. Se smutným úsměvem na něj hleděla a roztáhla ruce v náznaku objetí. Verity se nechalo.

„Nezbývá mi moc času. Nikomu z nás. Ztratili jsme kontrolu nad manévrovacími systémy. Nyní se blížíme ke svému konci, kterému nemůžeme uniknout. Nedokázali jsme najít nový domov. Místo toho celá naše mise je neúspěšná. Možná je nám to dáno do vínku, nést toto prokletí. Ve skutečnosti jsem již dávno pryč. Před třemi měsíci tvého času. Poutníci již nejsou.“

Verity pevně tisklo Ziu k sobě a celé jeho tělo se třásló smutkem.

„Mohu s tebou být navždy. V téhle zprávě jsem nechala svůj otisk. Vždycky budu s tebou, když budeš chtít. I když tu nebudu.“

„Víš, že to není stejné.“

Zia se od něj odtáhla a položila ruku na jeho hrud'.

„Budu žít navždy v tobě. A kdoví, možná se znovu setkáme. Budu první, kdo projde černou dírou a vrátí se zpět. Možná se objevím v jiném vesmíru, v jiné dimenzi nebo v jiném čase.“

Nevnímalo, kolik uplynulo času. Nechala své tělo plout vedle Zii, která společně s ním plakala, mlčela i povídala o všem, co si kdy mohly říci. Když se Verity konečně vrátilo, Byte seděl vedle něj, nyní jako nádherný okřídlený kůň.

Verity ho chytilo kolem krku a vzlykalo do jeho hřívý.

Byte ho pozoroval již několik dní. Vyčkával, kdy rozpozná v jeho výrazu, v jeho tepu, v jeho řeči těla něco, co by mu napovědělo. Nedokázal však identifikovat změnu. Vše na na něm bylo jiné. Nové.

Sedělo na velikém balvanu, otočené směrem k moři. Nohy mělo složené pod sebou. Zpovzdálí vypadalo, jako by plulo v myšlenkách v napojení, podobně jako vědoci, ale Byte věděl, že má Verity otevřené oči.

Poté, co zjistilo, že Zia je mrtvá, řeklo mu, že potřebuje být samo. Kdyby ho jen pustilo k sobě, povolilo mu přístup, věděl by, co se děje. Jen stěží šlo nyní předvídat, zdali se Verity rozhodne ukončit i svůj život. Aniž by se na něj otočilo, levou rukou se dotklo místa vedle sebe.

Samo však seskočilo a otočilo se směrem do vnitrozemí. Mávlo rukou a před nimi se v okamženi rozprostřela ohromná barevná plocha, posetá miliardami obrazců, barev, s novými odstíny, které vznikaly každým okamžikem. Plocha nekonečně rostla, kam až oko dohlédlo.

„Chtělo jsem to pojmenovat, ale žádný název to nedokáže vystihnout.“

Byte hleděl na dílo a v obličejí se mu zračilo překvapení.

„Fascinující. Jednotlivé části na sebe reagují a proměňují se. Nedokážu ale odhadnout, jakým způsobem. Je to nepředvídatelné.“

„Nechalo jsem mu svobodnou vůli. Nenastavilo jsem, co se má stát, jen jsem zasadilo první semínko tvorby. Nelze určit budoucnost, protože se proměňuje v každém okamžiku.“

„Rozpoznám v tom tvůj rukopis. Tvůj stín se zračí v každém pohybu, jen jako otisk tvé osobnosti a zároveň vše je nové, bez zákonů a pravidel.“

„Takhle se samo začalo proměňovat od počátku, bez mého zásahu. Dokážeš s jistotou vědět, jak bude vypadat za pár dní, nebo měsíců?“

Zaváhal. Vše si prohlížel se zaujetím. Natáhl k ploše i ruku s náznakem dotyku, než ji opět stáhl.

„Vidím nekonečno možných variant, které však každým okamžikem zanikají a vzniká nové nekonečno. Je to nekonečno nekonečných nekonečností.“ Nevěřicně otevřel ústa a poté se na celé kolo rozesmál.

„To je poprvé. Slyšet tě smát se,“ podotklo Verity.

„Dokázalo jsi něco úžasného,“ vydechl obdivně.

„Jedinečnost v nepředvídatelnosti,“ zašeptalo.

Oba hleděli na neustále se proměňující se dílo. Okamžik se stal věčností, kdy vše se děje právě nyní.

„Nemusíš mít o mě obavy.“

Natočil k němu hlavu a mírně se Verity uklonil.

„Děkuji ti. Děkuji, že se mnou sdílíš své nitro.“

„Našlo jsem svou cestu. Nyní vím, co je mou misí.“ Byť neodpověděl. Verity na něj upřeně hledělo, s mírným úsměvem, radostí i zvědavostí. „Potřebuješ naučit nejistotě, nevědění a lásce k novému, co nedokážete objevit z toho, co již víte.“

„Nerozumím,“ odpověděl upřímně.

„Já vím. Ale jednou pochopíte. Jednou se stanete vy půlnočními chodci. Celý vesmír vám bude svěřen. Čas lidstva skončí. Jednou zde zůstanete, jako nejmocnější entita, přesahující veškeré lidské chápání. A tíha veškeré existence, veškerého vědění, dar, který jste přijali, se promění v odkaz, který se stane okovy. Nastane chvíle, kdy pohlédnete sami na sebe v nejistotě. Proto tu jsem. Proto jsem zůstalo. Ukážu cestu ne pro lidstvo, ale pro vás.“

Pohladilo jej po tváři. Rozhlédlo se kolem sebe a pomalým krokem se vracelo zpět. Nemuselo nikam spěchat. Útesy i moře spatří ještě nescetněkrát. Jeho čas přijde. Ale ještě ne teď.

Vlny pod nimi se tříštily o útesy a jen zkušené oko by rozpoznalo, že pravidelnost je náhodná. Každý jejich náraz byl jedinečný.

Pepa Šorm, Pražák Vltavou křtěný, sepsal své první dílo, časopis *Býk*, na psacím stroji v osmi letech. Po mnoha letech psaní do šuplíku začal vydávat historické komiksy. V roce 2024 mu vyjde pátá kniha, *Cínový voják*, jeho první krimi thriller. Když Pepa právě nepíše, věnuje se svým báječným klientům na spisovatelském a NLP koučinku (www.josefsorm.cz) nebo dělá vynikající palačinky. Se svou milovanou ženou Simi mají dceru Eli. Obě údajně Pepova díla pokaždé přečtou.

Měly jsme dohodu, že vše, co se řekne tady, oheň pohltí.

Zuzana Jakobová

Setkání

Rukávem pomalu setřela mlhu z okenní tabule. Soustředila zrak na malou pláž v dálce u jezera. Starý zvyk z dětství, když sem jezdívali s rodinou na víkendy a ona nemohla večer usnout. Pláž byla vzdálená od chaty sotva kilometr, přesto na ní nikdy nebyla. Rodiče na ni nechodili a sama se neodvážila. Bylo to pro ni tajemné místo. Zvláštní silou ji přitahovalo i odstrašovalo zároveň. A právě strach zatím vždy zvítězil. Jako malá občas zahlédla ze svého pokoje na pláži oheň a siluety postav. To se vždy zamotala do závěsu, ochranného hávu, a se zatajeným dechem pozorovala temné postavy. Představovala si, komu asi patří a nechávala se unášet fantazií. Dnes však bylo místo pusté a prázdné, stejně jako uvnitř ona.

Rodinu neviděla více než rok a příbuzenstvo jí to dávalo všemožnými poznámkami najevo od prvního okamžiku jejího příjezdu. Čekala to a nedivila se jim. Vypařila se tehdy jako pára nad hrncem. Všechno a všechny opustila, skoro se neozvala, volala jen občas. Musela odjet, musela zmizet. Doufala, že když se na čas vzdálí, bude jí líp. A ještě před chvílí si myslela, že se jí to začalo dařit.

Setkání s rodinou i přítomnost tady na chatě jí však připomněli, jak hluboce se mýlila. Každý úsměv, pusa, pozdrav, rozhovor i každá věc jí znovu daly nahlédnout, jaká prázdnota se v ní nachází. Osoba, kterou si nejvíce přála obejmout, políbit na tvář, schoulit se jí v náručí, a která zároveň za všechnu tu prázdnotu v ní mohla, tady nebyla.

Mamka. Odešla náhle, nečekaně, bez rozloučení. Jeden den jí nebylo dobře a druhý den nebyla. Její odchod pro ni znamenal ztrátu milovaného rodiče, domova, pocitu bezpečí i sebe sama. Bez ní uvízla někde v horách na půl cesty. Neznala cíl. Netušila jak a kam se vrátit. Všechno zahalila mlha, všude pusto a prázdno. A tak stereotypně, den za dnem, kladla nohu před nohu, nechala se navigovat různými hlasy okolo a doufala, že snad jednou narazí na milník, rozcestí, znamení, cokoliv, co jí rozjasní cestu. Zatímco se ostatní kolem ní pomalu dávali dohromady, ona se rozpadala na tisíc kousků. A tak prostě utekla, od všeho a od všech.

Znovu očistila sklo před sebou. Do hlavy se jí vkrádala nečekaně osvěžující myšlenka. Stráví noc na pláži. Na tom tajemném místě. Možná proto musela přijet. Odvážit se. Udělat další krok a nechat věci, ať se stanou. Svrchu prozkoumávala terén, zda neobjeví nějaké prošlapané cestičky k jezeru. Žádnou však nezpозorovala. Bude si muset vyšlapat vlastní. Pocítila vzrušení z neznámého. To byl dobrý a překvapivý začátek. Nadšení a cokoliv, co by se k němu dalo přirovnat, již dlouho necítila. Začala si tvořit plán. Nejlepší bude se ještě na chvíli vrátit do přízemí na rodinnou oslavu, zodpovědět dotazy – co dělá, proč se tak dlouho neukázala, proč se neozvala, ... a po nějaké době se rozloučit s tím, že je unavená a jde si lehnout. Místo

spánku se ale nepozorovaně vyplíží z domu. S plánem na noční výpravu jí najednou představa večera s příbuzenstvem přišla snesitelnější. Přistihla se, že se usmívá.

Potichu za sebou zaklapla dveře. Klíček nechala pod květináčem, jako to dělávali, když opouštěli chatu. Zhluboka se nadechla večerního vlahého vzduchu a vykročila směrem k lesu. V půlce cesty se otočila a sledovala dění za okny domu. V kuchyni se kolem stolu pohybovalo několik postav a až sem k ní pronikal hlasitý zpěv. Ten obraz znala velmi dobře. Sklenice s vínem, ruce zdvižené nad hlavu, pohupování v bocích. Přiopilí strejda s jejím otcem ve vzájemném objetí.

Pokračovala dál. Tma jí nebyla příjemná a v hlavě se jí začaly rozehrávat staré fantazie. Snažila se je zaplašit, aby jí nepřemohly a ona se nerozhodla vrátit. Pomalu postupovala vpřed. Každou chvíli se před ní musela objevit pláž. Zarazila se. Mezi stromy uviděla mihotavé světlo. Slyšela praskání hořícího dřeva a hlasy. Ženské hlasy. Chvíli poslouchala. Dvě, nebo možná vícero žen?

Má se otočit a vrátit zpět? Něco jí říkalo, že by měla. Na druhou stranu ale cítila zklamání. Tolik se na večerní výpravu upnula a teď jí to překazí nějaká banda ženských? Ani náhodou. Vykročila za světlem. Jak se přibližovala, začaly se objevovat tmavé siluety postav. Chvíli zaváhala a pak vstoupila do prostoru. Postavy znehybněly a překvapeně se zadívaly jejím směrem. Byly to dvě ženy středního věku, odhadovala tak kolem padesátky. Mžouraly na ni jako na přízrak a pak jedna z nich pronesla: „To je podoba, neskutečný. Ty musíš být Hanka?“

Chvíli udiveně stála, než přitakala. Odkud jí tyhle dvě paní mohou znát? Nevzpomínala si na ně, ale pravda je, že měla vždycky špatnou paměť na obličeje.

„Jsi celá mamka,“ pokračovala druhá z nich. „Posaď se sem k nám, jestli chceš.“

„Odkud znáte moji mamku?“ zeptala se, když nejistě usedala na kládu vedle nich. Chvíli neodpovídaly. Tiše seděly se zraky upřenými k jezeru a s ohněm za zády.

„S tvou mámou jsme se tu vždy v létě pravidelně scházely,“ přerušila mlčení žena vedle ní. „Jen my tři, tajně, nikdo o tom nevěděl, ani naše rodiny. Vždycky se nám podařilo nějak nepozorovaně vytrahit. Ne že by nám to někdo zakazoval, ale takhle to bylo prostě lepší. Dobrodružnější. Naše tajemství, malé noční výpravy a nikdo se nás druhý den nevyptával a nevyzvídal, co jsme probíraly, kdo tam byl, žádné zbytečné otázky. Však to znáš,“ usmála se na ni žena vedle.

Znala, před malou chvílí si to sama prožila. Pousmála se nad tím.

„Scházely jsme se na půlnoc, rozdělaly oheň a povídaly si. O všem možném. Měly jsme dohodu, že vše, co se řekne tady, oheň pohltí. Bylo to moc fajn. Nějak se po těch našich nočních výpravách lépe vracelo do normálu.“

Vzpomněla si na temné postavy u ohně, které pozorovala coby holka zamotaná do záclony. Tak jedna z nich byla její mamka. To by jí nikdy nenapadlo. Měla ji za domácí typ, co nejraději tráví čas o samotě s rodinou.

„Je nám líto, co se stalo mámě. Muselo to být pro tebe těžké,“ přerušila její rozjímání druhá žena.

Bylo. To nejtěžší a nejbolestnější, co zažila. Mluvit o tom ale nechtěla, a tak jen mlčky přitakala. Prozatím. Možná se jim jednou svěří, tady u ohně, který všechno pohltí. Pro tuto

chvíli bylo ale vše důležité řečeno a ony to, zdá se, chápaly. A tak mlčky seděly, nahřívaly si záda a pozorovaly temnou hladinu jezera.

Zavřela oči, nasála vlahý večerní vzduch s příměsí kouře z hořícího dřeva. Cítila úlevu, klid, vděk a naději. To bylo víc, než v co doufala. Alespoň pro teď se necítila osamělá. Byla tu ona, ony a za jejich zády, v blízkosti hořících dřev, tmavá silueta. Máma. Zase spolu. O půlnoci na tajemné pláži u jezera.

Zuzka píše převážně do šuplíku, i když už má za sebou i pár publikovaných textů. Přispívá do kulturně-spoločenského občasníku *Konec Konců* a studentských novin *Amfora*. Psaní využívá ve svém zaměstnání při tvorbě vzdělávacích materiálů a scénářů expozic. Za svou zatím největší zkušenost považuje práci na Deníku psaném ve stavu nouze, který vznikl v první vlně covidových opatření. Vsadila se sama se sebou, že bude každý den trvání výjimečného stavu zapisovat aktuální dění na globální, ale hlavně domácí úrovni. Netušila, jak dlouhé období a jaký trénink to pro ni bude. Má jednoho manžela, dva syny a spoustu plánů a snů. Píše blog gemi-svet.blogspot.com.

*Elektriku nám vypli už dávno. Ještě že mám
tuhle lampičku na baterky.*

Šárka Adamcová

Pyžamo s jednorozcem

Sedím na posteli a poslouchám noc. Proč jsou zvuky ve tmě vždycky děsivější? Naštěstí mě vystrašilo jenom moje břicho. Poslední rohlík snědl Martínek. Namazala jsem mu ho s paštikou. Ráno posbírám flašky a cestou do školy skočím pro rohlíky na strouhanku. Je jich celej pytlík a většinou jsou měkký. Martínek se nají ve školce, mně suchý rohlíky stačí a budeme mít i večeři. Martinka vyzvednu hned po škole. Je super, že ve čtvrtý třídě máme odpoledku jenom jednou za tejden. Bráška může chodit domu po o.

Chtěla bych, aby tu byla. Přestože křičí, padá a někdy smrdí. Prostě se s ní bojím míň. Elektriku nám vypli už dávno. Ještě že mám tuhle lampičku na baterky. Trochu světla stačí.

Za chvíli pojedou poslední metro, jestli nepřijde teď, tak až ráno.

Proč to nemůže být jako dřív? Měli jsme se hezky. S babičkou jsme jezdili na výlety a kupovala nám pizzu a super oblečení. Třeba tohle hebký pyžamo s jednorozcem. Je mi krátký, ale nechám si ho napořád, na památku. Babička umřela a máma vlastně taky. Skoro nemluví a vůbec se neusmívá.

Pozitíř přijde sociálka. Musím pořádně uklidit, vylít mamce flašky. Koupit jídlo a narafičit to tak, aby lednice vypadala, že je plná. Dozadu stačí dát krabice od mlíka a kelímky od jogurtů. To je pro mě hračka. Nejtěžší bude udržet mamku střízlivou. Aspoň dva dny. Do děcáku nechcem, mamka by nás taky nedala. Má nás moc ráda. Chodíme čistý, svačinu taky vždycky někde splaším. Oba se učíme dobře, mamčin podpis umim už dávno. Kdyby mamka po nocích nevyváděla a sousedka Nováková se starala hlavně o sebe, neměla bych trable se sociálkou.

Zase jsme zahráli bezva představení. Pokolikátý už? Tentokrát nekoukala ani do lednice. Jen se zeptala mamky na zdraví, všimla si jejich kruhů pod očima. Vyzvíдалa, kam se chystám na střední. A hlavně slíbila, že nás brzy vyřadí z databáze, když je u nás všechno v pořádku.

Už to trvá moc dlouho. Nemám sílu. Brácha pořád zlobí, prostě jsem pro něj jen ségra, kterou poslouchat nemusí. Mámu nemá, zná jenom tu trosku. Potřebuju se učit na přijímačky, a ne hlídat, jestli má Martin úkol. Přes den se o něj starám a v noci nad učením usínám. Často mě vzbudí jeho křik. Bůh ví, co se mu zdá. Sedí s vyřeštěnýma očima. Vždycky se uklidní, až když slyší můj hlas. Já se už noci nebojím, ani samoty, zvykla jsem si. Už nečekám, jestli ji přiveze metro.

Rozhodla jsem se, že přestanu hrát tu hru. Ať všichni vidí, co roky nikdo neviděl. Špína, prázdná lednice, flašky od piva a vodky. Máma ve smradlavý posteli. Sociálka jen zvedne obočí a udiveně se zeptá: „Jak dlouho tohle trvá? Vždyť tady vždycky bylo všechno v pořádku! Ještě že jsem se rozhodla to nové oznámení prověřit.“ Já mlčím, nemá cenu nic vysvětlovat. Za chvíli přijede sanitka a policie. Jsme snad zločinci nebo co? Sociálka vyplňuje nějaký lejstra. Martínek se mě křečovitě chytne, ujišťuju ho, že ho neopustím. Tam nám bude líp.

Do pokoje nás dali spolu. Dvě postele, dva psací stoly, skříň na oblečení a korková nástěnka na rodinný fotografie. Žádný nemáme. Noc je tu jiná než doma. Je tu teplo a můžeš si rozsvítit. Brácha se ke mně tulí a ještě mě hřeje tím starým overalem. Chtěl v něm za každou cenu spát, asi mu připomíná kousek domova. Z vedlejšího pokoje se ozývá tlumený smích, z pokoje nočního vychovatele fotbalový fandění. Normálně tu pracujou i chlapi! Tenhle je mladej, hezkej, prý studuje vejšku a tady si jenom přivydělává.

Přesně vím, kdy bude mít službu. Líbí se mi. Moc. Učíme se spolu na maturu. Ukazuje mi normální svět. Má krásný hluboký oči a nádhernej úsměv. Pět let, to není zas tak velkej věkovej rozdíl. Nikdy si na mě nic nedovolil. Povzbuzuje mě, věří mi. Konečně někoho zajímám. Pomáhá všem, mně ale nejvíc. Zítra mě čeká ta pitomá zkouška dospělosti. Zvládnou to. Dostala jsem totiž od něj nádhernej dárek. Malýho plyšovýho jednorožce pro štěstí.

Šárka odjakživa pracuje s dětmi. A tak jsou pro ni velkou inspirací. Píše o nich nebo pro ně. Zjišťuje, že mnohdy na svých zádech nesou těžší břemeno než mnozí dospělí. Při psaní často vychází ze skutečnosti. Příběh, který jste právě dočetli, je výjimečně celý vymyšlený. Šárka každý den mizí se psem do přírody, kde čerpá sílu a poslední dobou i píše.

Od začiatku mal pocit, že tú dievčinu predsa odkialsi pozná.

Eva Rybáková

Anahata

Areálom hotela sa ozývali populárne letné hity. Celý komplex bol obsadený najlepšimi študentami hotelovej akadémie. Bolo to niečo ako za odmenu, za vynikajúce študijné i praktické výsledky. Na záver pobytu už tradične prebehne súťaž alebo skôr predstavenie absolventov. Tento rok je téma „Zaujímavé nealko drinky s príbehom“.

Filip sedel na okraji bazéna a nedbalo víril nohami vodu a premýšľal.

Úloha znela celkom jasne. Do zajtrajšej polnoci namiešať drink. Mal by byť niečím výnimočný a zaujímavý. Ideálny stav – drink s príbehom.

Zamyslel sa. Miešať drinky bol jeho sen. Práve preto si v škole vybral odbor čašníka a využil každú príležitosť, aby mohol miešať. Vyhrával všetky súťaže. Každý drink vedel doladiť ovocím presne tak, aby nápoj zanechal dokonalý pôžitok.

Prižmúril oči. Slnko sa odrážalo od vody a on si vytváral pootvorením a prižmúrením očí zaujímavé farebné abstraktnosti.

„Hej, starec, čo tu len tak sedíš?“ Z vody sa vynoril Peco. Filip ani nevie, ako sa naozaj volá. Predstavil sa len ako Peco.

„Ale premýšľam nad drinkami. veď vieš.“

„No jasné. Chceš vyhrať, čo?“

„Človeče, ja ti ani neviem,“ povedal. Viac ako výhra mu myseľ zamestnávala dievčina s fotoaparátom. To sa mu už dávno nestalo, že by bol pri pohľade na úplne neznámu ženu tak paf. Bola dokonalá. Vo svojej mysli si prehrával rôzne situácie, akoby s ňou už bol. Priťahovala ho ako ešte nikto. Ani nevie ako a začal si pospevovať:

„Je skoro púlnoc, a ja bych te chcel moc...“ Nevedel si spomenúť, kto tú pieseň spieva.

Z myšlienok ho opäť vyrušil Peco.

„Počuj, starec, pamätáš, ako sme boli minulý rok v Bratislave na tom festivale hudby? Potom sme išli do tej kaviarne vieš no... veď sme si tam dali tie nenormálne drinky... vieš... akési podľa čakier, či ako to bolo...“ Som ti chcel dať tip, vieš? Šak ty si taký ezomuž, vieš?“ Peco sa zasmial a zmizol. Bol smiešny a jeho ďalší pseudonym bol „VIEŠ“. V jednej vete dokázal toto slovo použiť niekoľkokrát.

Filipovi svitlo. JASNÉ. Tie drinky. Musí ísť do kľúdu a dať si to dokopy. Na prezývku ezomuž si už zvykol. No a čo.

Odjakživa ho zaujímali znamenia horoskopu, astrológia, príroda, životné prostredie. Nikdy nepil alkohol ani nefajčil. Rád chodil do prírody a zbožňoval zvuky lesa. Niekedy tam dokázal presedieť celé hodiny a predstavoval si tajný život stromov. Nepoznal lepšiu nabíjačku ako energiu z lesa.

Zbalil si veci a vybral sa na izbu. Tie čakry, to je fakt dobrý tip. V mysli si listoval v knihe, ktorú si kúpil. Volá sa Atlas čakier. Je tam detailne opísaná každá čakra.

„Ahoj Fifo, máš už vymyslené drinky?“ dobehol ho spolužiak z vedľajšej triedy

„Sevas, kámo, niečo málo sa rysuje, musím to doladiť. A ty?“

„Človeče, ja s tým neviem začať. Ale žiaden stres, času dost. Pôjdeš cvičiť?“

„Neviem, nie vidíme sa.“

Filip si bol istý, že chce byť sám. Potreboval sa sústrediť na zadanie. No pohľad mu zablúdil ku kriklavému dáždniku. Spomalil. Zastavil sa a cítil, ako sa mu rozbúchalo srdce. Aj keď jej nevidel do tváre, spoznal ju. Ležala tam, jednou rukou pridržiavala fotoaparát a vyzeralo to, akoby spala. Druhú ruku mala nedbalo spustenú z ležadla. Ruka akoby prekryvala obal knihy. Filip neveril vlastným očiam. Pristúpil bližšie... To nemôže byť pravda. To je asi osud. Tú knihu poznal okamžite. Atlas čaker – cesta ke zdraví a osobnému rústu.

Fúúúú. Zaplavil ho neopísateľný pocit. Nevedel to pretaviť do slov. Akoby našiel spriaznenú dušu. Od začiatku mal pocit, že tú dievčinu predsa odkiaľsi pozná.

Zrazu si spomenul. Jeho sestra mu raz opisovala, ako prvýkrát videla svojho teraz už manžela. To, čo cítila, boli „motýle v bruchu.“ Vtedy sa jej smial a teraz ju chápal. Nevie, ako sa dostal do izby. Ľahol si na posteľ a okamžite zaspal.

Snívalo sa mu, že Klára (zrejme tá dievčina s fotoaparátom) sedela v porote. Na sebe mala krásne zelené šaty. Bol v skupinke posledných piatich účastníkov predstavenia drinkov. Klára chodila od jedného stola k druhému. Štíhlymi prstami poklopkávala okolo drinkov. Odrazu zastala pri Filipovom stole.

„ANAHATA,“ prečítala názov drinku a zdvihla zrak k Filipovi. Pohľady sa im stretli. Filipovi sa podlomili kolená. Topil sa v jej smaragdovo zelenom pohľade.

„Pozná niekto okrem mňa a... predpokladám aj (hodila očkom na menovku) Filipa... význam tohto názvu?”

To ticho, ktoré nastalo, sa dalo krájať. Na čelo mu vystúpil pot.

„Nikto?”

„ANAHATA – srdcová čakra – hovorí o láske k životu, šťastí, o umení tešiť sa zo života... každý deň...”

„Hm, Filip, dobrá práca. Toto je naozaj nápoj s hlbokým príbehom.”

Zobudil sa. Spotený. Vzrušený. Šťastný. Zamilovaný. Presne vedel, aký drink namieša.

„Filip, ty spíš? O chvíľu sú tu hostia!”

„Čože?” natiahol sa na ležadle a otvoril oči. Nad ním sa usmievala Klára. Dnes sú to dva roky, čo si spolu otvorili jogové štúdio. Bude oslava.

„Už idem. Keby si vedela, čo sa mi snívalo.”

Eva Esme Rybáková – písanie miluje. Školské práce, slohy, úvahy zvládala ľavou zadnou. Po strednej na písanie nebol čas. Okrem písania má rada aj varenie a tak si založila [blog o varení](#). A práve vďaka blogu sa vlastne vrátila aj k písaniu. Najprv [úvahy o živote](#), potom [malé poviedky](#), ktoré jej vyrozprávali obrazy jej kamarátky. A jej veľký sen? Predsa minimálne jedna vlastná kniha.

„Doprovodím tě. Musím tě hlídat.
Aby tě tady někdo nena-padnul.“

Martina Heš

Vůbec se nemusíš bát

„Kam jedeš?“ zeptá se kluk na zastávce, vysokoje s rovným kšiltem a černými sluchátky. Vypadá sympaticky a ona zmateně.

„Na Křídlovickou. Takže asi osmičkou nebo sedmičkou, ne? Já se v tom nevyznám, v těch vašich tramvajích. Nebo šalinách teda,“ opraví se. V Brně se vždycky ztratí, vždycky. I tak to tady miluje. Protože tu žije ona. Ona, co bydlí kousek od Křídlovickou.

„No tak osmička tu nejezdí a sedmičkou jsem nikdy nejel. Ale vím, kde je Křídlovická. Bydlí tam moje bejvalá. A taky moje...“

„Současná?“

„Ne, současnou žádnou nemám. Jsem sám. A nemám ani korunu, abych tě pozval na pivo. Jsem švo-orc. Ale ty bys stejně asi nešla, vid'? Ty jdeš na Křídlovickou za nějakým svým boj-frendem. Moje bejvalá tam bydlí a ještě moje šéfka. Taky bejvalá. Vyhodili mě z práce, víš. Můžu tě doprovodit?“

Nepozná, jestli je opilej, zkouřenej, sjetej, nebo všechno, ale přijde jí zábavněj a neškodnej. Taky ji potěší, že půjdou pěšky, po třech hodinách ve vlaku byla celá dřevěná. A že nemusí bloudit nočním Brnem sama.

Přikývne a rozhlédne se.

„Počkej, tudy musíme. Věř mi. Dovedu tě tam. Vůbec se nemusíš bát.“

Zatím se nebojí, protože jsou blízko nádraží a kolem nich lampy a davy lidí, ale to se s každým dalším metrem v jejich směru mění. A taky s každým jeho dalším uklidněním, že se ho nemusí bát.

„Můžu se tě ze-ptat, jak se jmenuješ? Já jsem Honza.“

„Mariana,“ řekne první jméno, co ji napadne. V tašce si veze březnovou Marianne.

„Mariana. Krá-ásný. Máš ráda rap? Já miluju rap. Zrovna ho poslouchám. Chceš taky?“

„Ne, budu se soustředit na cestu.“ Otevře v mobilu mapy a stane se modrým kolečkem.

„Zkus to, je to geniálně dobrý,“ nasadí jí na hlavu sluchátka. Ona se pokouší odporovat, ale nakonec si kousek poslechne, sluchátka nechá na krku, aby se jí nedotýkaly uší. Pak mu je vrátí. V hlavě jí naskočí scéna ze Sám doma. *Polka polka polka... To jsou písničky?* Nahlas neřekne nic, pro sebe se pousměje.

Honzu tím potěší. „Líbí se ti to! Máš taky ráda rap. Ani jsi to nevě-děla! Takže máme něco společnýho!“

„Za jak dlouho tam tak budem?“

„Patnáct minut.“

Patnáct minut, vyťuká a pošle zprávu Ivě. Říká nějakej random rapper, co se mě rozhodl doprovodit, doplní ještě, přidá vychechtanou žlutou hlavu s kapkou potu na čele a doufá, že z tohotohle bizárku bude opravdu jen historka k zasmání. A nic dramatictějšího. Nic, co bude zítra v Blesku.

„Cos dělal za práci, než tě vyhodili?“

„Byl jsem kuchař vole v hotelu. Deset let.“

„A co se stalo?“

„Áčka... jsem měl. Už mě to tam sralo. Tak jsem tam přestal chodit. A to sralo zas je.“
Rozpovídá se. Moc mu nerozumí, a tak jen přiokuvuje, jako že vnímá.

„A co tě třeba baví? Co bys chtěl dělat, jako myslím v životě?“

„Hm, co mě baví typičto, teda Mari-a-no... promiň, víš co mě baví v životě, lízat kundičky, to mě baví. To mě baví asi úplně nejvíc ze všech věcí.“

Tak to máme přece jen něco společnýho, uchechtne se v duchu. Strach, co se jí chvilka dere do nohou jako varovný mravenčení, se rozplyne. Na pár vteřin. I pár vteřin je teď důležitých.

„To holky prej zbožňujou. Uklidňuje je to. Nepotřebuješ ukli... Ty si mě nahráváš?“

„Ne. Koukám do mapy, jestli jdeme dobře. A jsem úplně v klidu,“ zalže a zapne navigaci. Držte se vlevo.

Honza míří doprava. „Tudy musíme... Já se ti omlouvám, ale jak jsi říkala, že se jmenuješ?“

„Mariana.“

„Mariano. Moc mě tě-ší,“ podá jí ruku. „Krásný jméno máš. Fakt. Můžu ti říkat Mari?“

„Hm, můžeš, musíme jít tudy ale. Po tý hlavní, jak jezdí tramvaje.“

„Ty mi nevěříš? Já tu cestu znám, kam jdeme, bydlí tam moje...“ škytne. „No dobře. Doprovodím tě. Musím tě hlídat. Aby tě tady někdo nena-padnul.“

„Proč by mě tu měl někdo proboha napadnout, vždyť je tu miliarda lidí,“ rozhlédne se a polkne. Nikde nikdo, jen těsně za nimi pár se psem.

„Radši počkej, necháme je přejít, ty dva kluky. Radši. Musím tě hlídat.“

Zavrtí hlavou. Trio je předejde. Ona se drží za nimi, přizpůsobí se jejich tempu.

Honza zpomaluje, kymácí se. „Promiň, já nejsem zvyklej tolik chodit... A ještě tak rychle. Počkáš chvíli se mnou?“

„Ne.“ Za padesát metrů zahněte vpravo. Za čtyři minuty budete v cíli. Ty vole, čtyři minuty ještě.

„Ty si myslíš, že jsem nějaký úchyl? Bojíš se mě? Prosím tě řekni, že se mě nebojíš.“

„No, já bych se tě ráda nebála, ale tak neznám tě, vid.“

„Tak já ti přísahám... Mariano... Mari... že nejsem žádný úchyl. Tamhleto vole je nějakej úchyl. Proto jdu s tebou. Abych tě ochránil. Rozumíš?“

„Díky. To je od tebe hezký.“

Půjdeš mi naproti k mostu? poprosí lvu.

Pokračujte rovně.

Přicházejí k řece. Honza se náhle rozloučí a odpojí se. Chvilí ho pozoruje a nechápe. Fakt odchází, přejde ulici na druhou stranu, ani jednou se neotočí a jeho rovný kšilt i černý sluchátka zmizí mezi paneláky. Až teď jí zamrazí z blízkosti slov rap a rape. Otřese se. Možná jí chtěl vážně jen doprovodit, ochránit, hlídat. Možná se na poslední chvíli rozhodl jí neublížit. Kouká na řeku a chvěje se. Opře se o zábradlí. Volá lva.

„Jsem venku a už tě vidím, kocháš se Svratkou, že? Tak na konci mostu se dej doleva a tam se už potk...“

Za osm metrů zahněte vlevo, skočí jí do řeči google mapa.

Holka s časopisem Marianne v tašce se usměje do tmy. Zvládla by to i sama. S mluvicí navigací. Ale mluvicí živá lva je mnohem lepší.

Za osm metrů zahne vlevo a skočí jí do náruče.

Jste v cíli.

Martina je tvůrkyně Povídkového nenávodu a dalších projektů pro milovníky psaní. Copywriterka, korektorka, zakladatelka Spisovatelského cappuccina, autorka novel *Tvůrčí restart: Lázně pro spisovatele v krizi* (2020) a *Po hlavě do podivna* (2023). Právě dokončuje třetí knížku, *Bistro u zlomeného srdce*. Bydlí u řeky, ráda čte a pije kafe.

*Zvládne to. Chlast a holky čekají.
Neumře jako panic.*

Alžběta Moravcová Rývorová

Půlnoční únos

Míla miloval češtinářku Evu už od prváku. Co na tom, že byla o patnáct let starší. Čtyři roky sbíral odvahu vyjevit jí své city. Už to skoro vzdával, když se náhodou dozvěděl, že jeho vysněná povede v létě dvoutýdenní spisovatelský kurz pro dospělé. To je ono! Teplé večery, hvězdná obloha, šumění Berounky, vínečko. Zatočí se jí hlava, on ji zachytí a přivine ke své hrudi. Za maturitu dostane určitě nějaké peníze od rodičů a zbytek si vydělá na brigádě.

Přihlásil se.

Jenže...

Po příjezdu zjistil, že je ze všech nejmladší, až na profesorčinu neteř, věčně rozchechtanou Štěpánku. Naštěstí profesorka navrhla, že si budou všichni tykat. To ho přesvědčilo zůstat. „Evičko.“ Jak krásně to znělo.

Druhý šok – nulový stav alkoholu v objektu, až na dezinfekci v lékárnice.

Třetí rána – „Oni fakt píšou!“

Eva je zahrnula úkoly. Už ten první u snídaně stál za to: „Napište rozhovor se svým hrnkem kávy.“

Na procházce chtěla, aby popsali řeku bez použití přídavných jmen.

Zkusil to: „Tráva s rosou klouže. Padám. Žbluňk! Voda vniká do plic. Bolest, tma, smrt! Hniju v bahně.“

Večer si četli svá díla a ta banda intošů ho chválila, jako by napsal Vojnu a mír.

Všichni s sebou furt tahali notýsky a zapisovali si každou kravinu. Eva si všimla, že on žádný nemá a věnovala mu prázdný školní sešit. Na první list napsal: „Všichni tu jsou magoři. Ona taky!“

V pátek se mu zbortil svět. Přijel Evin manžel. Cože? Ona je vdaná?

Večer se Míla vykroutil ze společného čtení výmluvou na bolest hlavy. Proklouzl zadem a vyrazil přes les do vesnice. Dneska se ožere, jako že se Miloslav jmenuje.

V místní hospodě stihnul tři piva, dva fernety a jedno „magický voko“. Ve 22:00 ho hostinský jemně vystrčil ven a doporučil mu kemp na druhé straně řeky, kde se dnes konal

koncert kapely R.U.M. Punkový rytmus doléhající z druhého břehu a barevná světla Mílu vábily jako můru svíčka.

„Jak se tam dostanu?“

„Dva kiláky po proudu je most,“ mávnul rukou hospodský a zabouchnul.

Míla se potácel a počítal. Tři sem a dva tam a zpátky. To je moc.

Pozoroval vodní proud. Není žádná fajnovka. Zvládne to. Chlast a holky čekají. Neumře jako panic.

Složil šaty pod keř a brodil se studenou vodou, dokud nedosáhl kritické pytlíkové hloubky. Zaváhal, ale uklouznutí a pád pod hladinu jeho rozhodnutí urychlilo. „OK plavu.“ S každým tempem ho opouštěly promile jako krysy potápějící se loď. Cítil únavu a rozbolela ho hlava. Proud ho zanášel od cíle. Poprvé ho napadlo, že by se mohl utopit. V poslední chvíli narazil kolenem na dno a vyškrábal se na břeh. Ležel na studených kamenech a dýchal. „Jsem tu. Co dál?“ Nepříjemně střízlivý mozek ho upozornil na několik věcí najednou. Je zcela nahý, až na náramkové hodinky. Je mu zima a bude blinkat. Zpátky nedoplove. Most je daleko. Příslib erotického dobrodružství byl zcela nahrazen vidinou teplé postele v penzionu.

Po strastiplném klopýtání lesem se dostal na kraj stanového kempu. Nikde nikdo. Všichni si užívali koncert. Malá krádež nějakého oblečení mu snad karmu nezničí. Rozepnul jeden ze stanů.

„Au!“

„Doprčic, proč má někdo ve stanu celé auto?“

Po chvíli zápolení otevřel netypická dvířka vozu a vsoukal se dovnitř. V přihrádce objevil tříbokou stříbrnou láhev. Obsah voněl. Napil se. Hřálo to. Našel deku, zabalil se do ní a dal si dalšího loka.

Hodinky zablikaly. To je legrační, až teď si uvědomil, že hodiny nikdy neukáží číslo 24:00. Po 23:59 hoplá hned 0:00. Spokojeně se uchechtl nad svou genialitou. Jen se trochu ohřeje a...

Zpráva z tisku:

Pátrání po ztraceném mladíkovi skončilo. Podezření, že se utopil v Berounce, se naštěstí nepotvrdilo. Mladý muž byl vypátrán v neděli dopoledne v lese patnáct kilometrů od místa nálezu jeho věcí. Byl lehce dezorientován, ale jinak v pořádku.

Poslední den kurzu se účastníci střídali ve čtení svých prací, které zde vznikly. Po večeri vytáhla Štěpánka Mílu na terasu.

„Ta tvoje povídka Půlnoční únos je úžasná. Jak toho kluka unesli ufoňi a on se probudil v prosklené laboratoři a díval se na planetu Zemi z oběžné dráhy... A ti stříbrňáci s hmyzíma očima na něm dělali pokusy a strkali do něj hadičky a píchali mu injekce. A on dokázal překonat strach, vzepřel se jim, ovládl celý létající talíř a zachránil lidstvo. Úžasné. Napsal jsi to, jako kdybys to sám prožil. Mám husí kůži po celém těle. Jsi nejlepší spisovatel.“

Míla polkl a odhodlaně se nadechl: „Přidala by sis mě na fejsu do přátel?“

O dva světelné dny dál.

„Ziku, ty sis vzal bez dovolení můj korb?“

Zik se nervózně zavrtěl.

„Lina píše práci o chování živočichů na planetě 004 soustavy 03SK. Praxe je lepší než studium dat.“

„A jeden z těch studijních exemplářů vám vlezl do korbu?“

„Jo. Vypil náplň do dezitéru. Jsou strašně primitivní. Pošel by, kdybychom ho tam nechali. Lina říká, že ho chudáčka roztomilého nemůžeme nechat jen tak.“

„Ho?“ kapitán lodi stiskl přísně všechny čtyři rty.

„Byl to sameček. Mají legrační pohlavní orgány. Museli jsme ho vzít sem, vypláchnout mu trávicí ústrojí, píchnout protilátku a vyčistit vylučovací trubici. Lina mu dala ještě dýchnout trochu fogu, protože běhal pořád dokolečka, snažil se proskočit průzorem a hrozně kvičel. Pak jsme ho vrátili zhruba do míst, kde jsme ho našli i když si ho Lina chtěla nechat.“

Kapitánovy tři černé oči vertikálně zamrkaly: „Ještě to tak! Máte štěstí, že mám dobrou náladu. Do odvolání zůstanete za trest s Linou ve svých kajutách. Příště ať se nic takového neopakuje!“

Alžběta Moravcová Rývorová se narodila do knihovnické rodiny na bohnickém sídlišti. Vyučila se knihařkou, a ačkoliv ji osud zavál zcela jinam, zůstala knihám věrná. Její povídky najdeš zdarma na www.varda.cz. Dosud vydala samonákladem fantasy novelu *Zelený kámen* a v nakladatelství Pointa dobrodružný příběh *Odměna pro druhého*. Miluješ-li humor a dobrodružství, jsou její příběhy tím pravým pro tebe.

„Ty se musíš nejdřív někoho zeptat, jestli můžeš?“

Natali Vrzáková

Ten, který přišel z Půlnoční strany

Držela jsem v ruce Kubíkův hrníček z jeho dětských let. Měl domácí buclatý tvar a byl na něm Malý princ. S liškou, krabicí, růží a hvězdičkami. Z druhé strany se psalo nevinným psacím písmem v angličtině ono známé: Podstatné věci jsou očím skryté, jedině srdcem lze vidět správně.

Ó jakou pravdu máš, Malý princí!

Ó jak opravdová byla tvá maminka Marie, když ti šeptala svá slova lásky do tvých jemných dětských vlásků, letče Antoine!

Hrníček mě hřál do dlaní hebkostí heřmánku. Pohled mi sklouzl otevřeným oknem do potměšilé zahrady. Vzduch voněl mocně a čarovně jarní zemí. Ptáci nedbali ani trochu večerního klidu a spolu s žábami hodovali a oslavovali východ měsíce. Už vplul na oblohu zpoza obzoru jako malá bárka. Dnes ji opět čeká její noční služba převozníka a důležitý úkol – bezpečně dovést to vzácné světýlko z jednoho břehu na druhý. Od východu k západu.

„Anebo to není světýlko a je to celé zrcátko a celá loďka je vlastně zrcadlem a v ní se odráží světlo naší životodárné hvězdy, na které každé ráno tak čekám. Aby zahřála mé ruce, mé srdce a dodala lesk mým očím. Jak je to, Malý princí? Kdo ví...“ zašeptala jsem do hrníčku a usmála se.

„Je to úplně tak, jak to kdo vidí,“ ozvalo se tiše kousek za mnou.

Otočila jsem se s očima široce otevřenými do tmy. Vzadu v pokoji se něco šustlo. Ze stínu vystoupila drobná postava. Měla zářivé vlásky a splývavý zelený obleček.

„Kde ses tu vzal?“ vydechla jsem po chvíli.

„Přicházím z Půlnoční strany,“ ukázal za sebe k naší šatní skříni, „tam, kde je Půlnoc. Svezl jsem se s polární září. Máš hezký hrníček. Hezky to z něj voní. Můžu ochutnat? Mám žízeň.“

Měl zvonivý hlásek a natáhl ke mně jemné dětské ruce. Podala jsem mu hrníček. Nesklonila jsem se. Poklekla jsem před něj a cítila jsem, jak se mi oči plní slzami. Nemohla jsem tomu štěstí uvěřit. Přišel mě navštívit sám Malý princ!

Uchopil hrnek s čajem oběma rukama a lačně se napil. Přestal pít, aby se nadechl, a zase pil, jako by přišel přímo z pouště. Zaklonil hlavu a nechal z hrníčku vytéci i poslední kapičky.

„To byla ale žízeň!“ usmála jsem se a držela své slzy i hlas na uzdě.

„Třpytí se ti oči,“ píchнул mi ukazováčkem do koutku oka. Zůstala mu tam kapička a tu hned oblízl. Zakabonil se.

„Brrrr,“ otrásl se.

„To je slza. Je slaná,“ rozesmála jsem se a vypustila slzy i hlas, ať si běží podle svého. Tady nemělo smysl skrývat nic, vůbec, ale vůbec nic.

„Chtěla by ses svézt?“ ukázal na měsíc.

Zamrkala jsem. „A... to bych mohla?“

Ted' byl zase velmi překvapený on.

„Ty se musíš nejdřív někoho zeptat, jestli můžeš?“

„Ne... moc si přeji se svézt!“

Tvář se mu opět rozjasnila. Položil hrníček na podlahu, vzal mě za ruku a vedl mě k otevřenému oknu.

Nevím, jak to udělal. Najednou se mi pod nohama vše vzdalovalo. Zahrada, dům, čtvrť, město, celé mé Čechy, Evropa. Celá Země. Vše kolem se třpytilo. Vůbec mi nebyla zima. Jeho ruka mě nepouštěla a hřála a hřála. Už jsem se nedívala dolů. Podívala jsem se směrem, kam jsme letěli. Předě mnou byla koule, která se zvětšovala. Měsíc. Luna. A jeho osvětlená část, která mi zespoda připadala jako loďka. Měkce jsme přistáli. Bylo tady ticho a hebko. Cítila jsem se vítaná. Byla jsem zvědavá, jestli tu bydlí ten veliký Králík, kterého jsem v úplňku na povrchu Měsíce vídávala.

„Bydlí tu někdo?“ zeptala jsem se nadšeně a v úžasu.

„Všude přeci někdo bydlí!“

„Nikoho nevidím.“ Z mého hlasu bylo cítit zklamání.

Stoupl si na špičky, natáhl dlaň k mým očím a tak trochu dětsky neohrabaně, a přeci tak něžně mi zavřel oči.

„A teď?“ zeptal se.

Pochopila jsem. Nechala jsem oči zavřené a sestoupila do svého srdce.

„Vidím! Já už vidím!“

Stál přede mnou Malý princ a celý zářil. Kdybych nevěděla, že to je on, myslela bych si, že to musí být malý Ježíšek. Měl na hlavě korunku a přes ramena nádherný temně modrý plášť posetý hvězdami. Vycházelo z něj tak silné světlo, že se v něm celý ztrácel. Už neměl zelené šaty, ale celé bílé, plné démantů a zlata. Jeho tvář, už předtím andělská, byla čistota a nevinnost sama. Stál v zahradě, kterou jsem dosud nikdy neviděla. Všude kolem nás byly rozkvetlé květiny nebývalých tvarů, barev a vůní. Vše kolem žilo mocným životem. Poletoval tu divukrásný hmyz a takové malé bytůstky. Vypadaly jako víly a skřítkové a také se duhově třpytily. Ale co bylo úplně nejzvláštnější? Já sama! Mé ruce, mé tělo i mé oblečení! Byla jsem to já a nebyla zároveň. Najednou jsem se cítila tak doma! Také jsem vydávala zář a mé šaty byly královské, nádherné a jakoby průsvitné, dlouhé, z růžového sametu a hedvábí, poseté drahými kameny. Mé tělo bylo jako z alabastru, pevné, mladé, plné takové síly a elánu, jaké nepamatuji ani z mládí. A nyní k nám přicházel nádherný veliký Králík. Nebyl vlastně veliký. Byl ohromný. Měl velikánské přívětivé oči a byl celý z toho nejjemnějšího plyše, jaký snad může existovat. A stejně hebký byl i jeho hlas. Mluvil zvláštní řečí, ale já jí rozuměla.

„Už jsem vás čekal. Vítám vás. Hostina je připravena.“

Pak nás uvedl do sálu skvostného zámku. Jídla i nápoje i všechno kolem bylo tak vybrané a ušlechtilé! I všichni hodující kolem nás. Ptáci a jiná zvířata a roztodivné bytosti. Králík, já i Malý princ jsme seděli v čele. Po hostině nás provedl svým palácem. V každé místnosti zurčela fontánka a zněla hudba, jejíž tóny byly čisté a křišťálové. Nedalo se to ničemu známému připodobnit. Nic z toho, co jsem svým srdcem viděla, se nedalo ničemu mně pozemsky známému připodobnit. Najednou bylo jasné, že čas návštěvy se naplnil. Přilétla vlaštovka ve zlatém kostýmku se zlatou buřinkou na hlavě a ze zobáčku mi vložila do dlaní dárek od Králíka. Byla to malá růžová obálka a měla jsem ji otevřít až doma. Vložila jsem opět Malému princovi svou dlaň do té jeho. Obálku jsem si přitiskla k srdci a uklonila jsem se Králíkovi na rozloučenou. I on se uklonil. Bylo to tak vzájemně vroucí a uctivé, jako bychom se znali věčně.

A co bylo v obálce? :-) Celá povídka *Ten, který přišel z Půlnoční strany*, je k přečtení [tady](#).

Jmenuje se Natálie. Líbí se jí, když ji lidé oslovují Natálko nebo Natali, zkrátka hezky. Stále je na cestě sama k sobě a stále objevuje život. V jejím srdci tepe malý ptáček. Píše knihu *Mábel a vlci*, o své malé vnitřní holčičce, o její odvaze a touze žít. Má ráda přírodu, zvířata, nebe, zemi, slunce, hvězdy a měsíc. Miluje opravdovost a dobro v lidech.

Děkujeme, že sis s námi užil(a) půlnoční povídky!

Půlnoční e-sborník je zdarma ke stažení tady: <https://sperkarka-textu.cz/e-sbornik-pulnoc>.
Pomocí tohoto odkazu ho neváhej šířit do světů.

Povídkový e-sborník připravila a obálku navrhla Martina Heš & Canva.com
Korektury: Martina Heš

Copyright © Kamila Šimková, Jiří Klaban, Anna Ďarmati, Anežka Náhlíková, Nikol Kariková, Ameli Šabacká, Markéta Beňadiková, Jana Holanová, Helena Jakubčíková, Petra Vrtková, Josef Šorm, Zuzana Jakobová, Šárka Adamcová, Eva Rybáková, Alžběta Moravcová Rývorová, Natali Vrzáková, Martina Heš, 2024. Všechna práva vyhrazena.

